

የሚያይህ አለ!

(1ኛ ጴጥሮስ 2:11-25)

መካከለኛ የሆነው የመልእክቱ ክፍል (2:11-3:12) በአማኝ ሕይወት ውስጥ ስለሚሆን መታዘዝ አጽንዖት ይሰጣል። ሕግ የለሽነትና ራስ ወዳድነት በሰፈነበት በዚህ ዘመን ይህ ተወዳጅ ርእስ ባይሆንም አስፈላጊ ነው። ጴጥሮስ መገዛት የሚለውን ጭብጥ ከአማኞች የዜግነት ሕይወት (2:11-17)፣ ከሥራቸው ጋር (2:18-25)፣ ከትዳራቸው ጋር (3:1-7)፤ ከአማኞች ጋር ከሚኖራቸው ኅብረት ጋር (3:8-12) ያዛምደዋል።

መገዛት ባርነት ሳይሆን፣ እግዚአብሔር በሕይወታችን ያለውን ሥልጣን መቀበል ነው። እግዚአብሔር ቤተሰብን፣ መንግሥትን፣ ቤተ ክርስቲያንን ስለመሠረተ እነዚህ ተቋማት እንዴት መመራት እንዳለባቸው የመንገር መብት አለው። እግዚአብሔር እያንዳንዳችን በሥልጣናችን እንድንጠቀም ቢፈልግም፣ በሥልጣናችን ከመጠቀማችን በፊት ከሥልጣን ሥር መገዛት አለብን። ሰይጣን ለአዳምና ለሔዋን ሥልጣን የሌለውን ነጻነት ስለሰጣቸው፣ የነበራቸውን ሥልጣንና ነጻነት አጥተውት አረፉ። አባካኙ ልጅ የአባቱን ውርስ ካገኘ በኋላ ነጻነቱን አጣ።

ጴጥሮስ አንባቢዎቹ ለእግዚአብሔር ሥልጣን እየተገዙ የተሰጠና ታዛዥ የክርስትና ሕይወት የሚኖሩበትን ሦስት አነቃቂ ምክንያቶች ያሳያቸዋል።

1. ለጠፉት ሲባል (2:11-12)

እንደ ክርስቲያን፣ ማንነታችንን ደጋግመን ማስታወስ አለብን፤ ጴጥሮስም በቁጥር 11 ማንነታችንን ያስታውሰናል። እኛ የእግዚአብሔር ውድ ልጆች ነን። በሁለቱ መልእክቶቹ ውስጥ ጴጥሮስ ለአንባቢዎቹ ስምንት ጊዜ እግዚአብሔር እንደሚወዳቸው ነግሯቸዋል (1ኛ ጴጥ. 2:11፤ 4:12፤ 2ኛ ጴጥ. 1:7፤ 3:1፤ 8፤ 14-15፤ 17)። እግዚአብሔር የወደደን «በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው» ባለው በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል እንጂ እኛ በራሳችን ምንም ሊወደድ የሚችል ነገር የለንም። በክርስቶስ በማመናችን «በውድ ልጁ» በኩል ተቀበለን (ኤፌ. 1:6)።

እግዚአብሔርን በማይፈራ ዓለም ውስጥ በቅድስና ለመኖር ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለን «የፍቅር ኅብረት» በቂ ምክንያት ነው።

እርሱ «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» ብሏል (ዮሐ. 14:15)። የምንታዘዘው ግዴታ ስለሆነብን ሳይሆን፤ ጌታን ስለምንወደው ነው። ጌታችን «የሚወደኝ ቢኖር ቃሉን ይጠብቃል» (ዮሐ. 14:23) ብሏል።

እኛ ለእግዚአብሔር የተወደዱ ልጆች ብቻ ሳንሆን፤ የሰማያዊ አገር ዜጎችና በዚህች ምድርም እንግዶችና መጸተኞች ነን። እንደ ቀደሙት አባቶቻችን ወደ ሰማያዊቷ አገር እየተጓዘን ሳለ፤ በዚህች ምድር ያለን ሕይወት ጊዜያዊ ነው (ዕብ. 11:8-16)። በባዕድ አገር ኖረን ከሆነ፤ የአገሪቱ ዜጎች እንዴት የጎሪጥ እንደሚመለከቷችሁ ታውቃላችሁ። እውነቱን ለመናገር ከሆነ፤ በአገራችን ለሚኖሩ የውጭ አገር ዜጎች ያለን አመለካከት ትችት የተሞላበት ነው። ከጥቂት ዓመታት በፊት በገፍ የተሸጠው «የተከፋው አሜሪካዊ» የተሰኘው ልብ ወለድ መጽሐፍ አንድ አሜሪካዊ የአንድ የውጭ ዜጋን ፍላጎት በማሟላትና ከአሜሪካዊ አቻዎቹም ጋር ያለውን ኅብረት ለመጠበቅ ቢሞክርም መጥፎ አጋጣሚ ሆኖበት አሜሪካውያን ጓደኞቹ ሊገነዘቡት አለመቻላቸውን የሚገልጽ ታሪክ ነበር።

ወታደሮች ስለሆንን፤ በመንፈሳዊ ጦርነት ውስጥ እንሳተፋለን። ከፋ ምኞት እየተቃወመ ሊያሸንፈን ይፈልጋል (ገላ. 5:16-26ን ይመልከቱ)። ጦርነታችን በዙሪያችን ካሉ ሰዎች ጋር ሳይሆን በውስጣችን ካሉ ፍላጎቶች ጋር ነው። ዲ.ኤል. ሙዲ «ከማውቀው ከማንም ሰው በላይ የሚያስቸግረኝ ዲ.ኤል. ሙዲ ነው» ብሏል። በሥጋ ምኞት የምንገዛ ከሆነ፤ በዙሪያችን እንዳሉት እንደማያምኑት መኖር እንጀምራለን፤ ይህ ደግሞ ምስክርነታችንን ያጎድፈዋል። «ጦርነት» የሚለው ቃል «ወታደራዊ ዘመቻ» ከሚለው አሳብ ጋር ይገናኛል። በኃጢአት የምንኖር ከሆነ፤ በአንድም ጦርነት ላይ ድል አንቀዳጅም! ጦርነቱ የማያቋርጥ ስለሆነ ራሳችንን እንጠብቅ። ከሁሉም በላይ እኛ በማያምኑት ሰዎች ምስክሮች ነን። «አሕዛብ» የሚለው ቃል ስለ «ዘር» አይናገርም «ያልዳኑ ሰዎች» ከሚለው ሐረግ ጋር ተመሳሳይነት አለው (1ኛ ቆሮ. 5:1፤ 12:2፤ 3ኛ ዮሐ. 7)። የማያምኑ ሰዎች ይከታተሉናል፤ ያሙናል፤ ወንጌልን የሚቃወሙበትን ምክንያት ከእኛ ያፈላልጋሉ (1ኛ ጴጥ. 3:16፤ 4:4)።

ለጠፋት ሰዎች የምንመሰክር ከሆነ፤ አኗኗራችን እውነተኛ ሊሆን ይገባል። ይህ ዓለም እውነትን ከመናገርና ትክክለኛውን ነገር ከመሥራት ያለፈ የውበትንና የአድናቆት አሳብም የያዘ ነው።

በከንፈራችን ብቻ አንመሰክርም። «ንግግራችን» በ«ኮሮአችን» ሊደገፍ ይገባል። በማያምኑት ዘንድ ክርስቶስና ወንጌሉ እንዲነቀፍ የሚያደርግ አንዳች ነገር በባሕርያችን ሊኖር አይገባም። መልካም ሥራዎቻችን መልካም ቃላቶቻችንን የሚደግፉ ይሁኑ። ይህ ኢየሱስ

በማቴዎስ 5:16 ላይ የተናገረውና በጠቅላላው መጽሐፍ ቅዱስ የሚደግፈው እውነት ነው።

ከሠላሳ ዓመታት በላይ በሚሆነው አገልግሎቴ የክርስቲያኖች የተቀደሰ ሕይወትና ፍቅር የተሞላበት ምስክርነት በማያምኑት ላይ ያለውን በጎ ተጽዕኖ አይቻለሁ። በሌላ መልኩ ደግሞ በአፋቸው እናምናለን በሚሉ ሕይወታቸው ግን በማይመሰክር ሰዎች ተሰናክለው የጠፋትን አንዳንድ ሰዎች በቅሬታ አስታውላቸዋለሁ።

ኢጥሮስ አንባቢዎቼን እግዚአብሔር አንድ ቀን ሊጎበኛቸውና ሊያድናቸው ስለሚችል፤ ለማያምኑት ሰዎች በቃልና በሥራ ምስክር እንዲሆኑ ያበረታታቸዋል። «የመጎብኘት ቀን» ማለት ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ሲመለስ ምላስ ሁሉ ጌታ መሆኑን የሚመሰክርበት ቀን ነው። እኔ እንደማስበው ኢጥሮስ በዚህ ክፍል ውስጥ የጠቀሰው «መጎብኘት» እግዚአብሔር ያልዳኑትን ሰዎች በመጎብኘት በጸጋው የሚያድንበትን ቀን ነው።

ይህ ቃል በዚህ መልኩ በሉቃስ 19:44 ላይ ተጠቅሷል። ሰዎች በክርስቶስ ሲያምኑ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል፤ ያከብሩታልም። ምክንያቱም አስቸጋሪዎች በሆኑበት ጊዜ እንኳን ሳይቀር፤ በታማኝነት ስለመሰክርንላቸው ነው።

በ1805 በበጋ ወራት ብዙ የሕንድ የጎሳ አለቆችና ጦረኞች በኒውዮርክ ቡፋሎ ክሪክ በተካሄደው ጉባኤ ላይ የቦስተን ሚሽነሪ ሚስተር ክራም የሚያቀርቡትን ክርስቲያናዊ መልእክት ለመካፈል ተሰበሰቡ። ከስብከቱ በኋላ ሬድ ጃኬት ከተባለ የሕንዶች ዋነኛ የጎሣ አለቃ የሚከተለው ምላሽ ተሰጠ፤ «ወንድሞቼ ሆይ፥ ታላቁ መንፈስ የሚመለከበትና የሚገለገልበት ያለው አንድ መንገድ ብቻ ነው ብላችኋል። ያለውስ ኃይማኖት አንድ ብቻ ከሆነ እናንተ ነጮች እንደዚህ የምትለያዩት ለምንድን ነው? ሁላችሁም አንድ መጽሐፍ እስካነበባችሁ ድረስ ለምንድን ነው የማትስማሙት?» በመቀጠልም «ወንድሞቼ ሆይ፥ በዚህ ቦታ ላይ ለነጮች እንደምትሰብኩ ተነግሮናል። እነዚህ ሰዎች ጎረቤቶቻችን ናቸው፥ እንቀራረባለንም። የእናንተ ስብከት በእነርሱ ሕይወት ምን ዓይነት ለውጥ እንደሚያመጣ ጥቂት ጊዜ ቆይተን እናያለን። ስብከታችሁ መልካም ሰዎች፥ ታማኞችና ሕንዶችን የማያታልሉ ካደረጋቸው፥ እናንተ ያላችሁትን እንደገና ተመልሰን እናስብበታለን።»

2. ለእግዚአብሔር ስንል (2:13-17)

በእርግጥ፥ የምናደርገው ሁሉ ለእግዚአብሔር ክብርና ለመንግሥቱ መስፋት ሊሆን ይገባል! ኢጥሮስ ክርስቲያኖች በጎብረተሰቡ ውስጥ

የክርስቶስ ወኪል መሆናቸውን ለማሳየት ጥሯል። «የእግዚአብሔርን ባሕርይ ማስተዋወቅ» የእኛ ኃላፊነት ነው (1ኛ ጴጥ. 2፡9)። ከመንግሥትም ሆነ በሥልጣን ላይ ካሉ ሰዎች ጋር በሚኖረን ግንኙነትም ጌታን እናስተዋውቃለን።

እንደ ክርስቲያን ዜጋ በሰው አስተዳደር ውስጥ ላለ ሥልጣን መገዛት አለብን። «መሾም» ተብሎ የተተረጎመው ቃል የሚያመለክተው «የተቋምን» መኖር ወይም መፈጠር ነው። ይህ ሕጉን በተናጠል ሳይሆን፣ ሕግ አርቃቂውን እና አስፈጻሚውን አካል ነው የሚያመለክተው። ለተቋሙ እየተገዙ ሕጎችን አለመታዘዝ ይቻላል።

ለምሳሌ ዳንኤልና ሦስቱ ጓደኞቹ ለንጉሡ የአመጋገብ ሥርዓት አልታዘዙም። ለሕጉ አንታዘዝም ሲሉ ግን ንጉሡን እና ባለሥልጣናቱን በማክበር ነው (ዳን. 1)። ዐመጾች አልነበሩም፤ ኃላፊውን ላለማሳፈርና ችግር ውስጥ ላለመጣል ተጠንቅቀው ነበር። በአቋማቸው በመጽናት እግዚአብሔርን ሲያከብሩ የንጉሡንም ሥልጣን አከብረዋል።

ጴጥሮስና ሌሎች ሐዋርያት ከበዓለ ኅምሳ በኋላ ተመሳሳይ ችግር ገጥሟቸዋል (የሐዋ. ሥራ 4-5)። የአይሁዶች ጉባኤ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እንዳይሰብኩ ቢያዛቸውም ጴጥሮስና ጓደኞቹ ግን ለመታዘዝ እምቢ አሉ (የሐዋ. ሥራ 4፡19፤ 5፡29)። እነ ጴጥሮስ ሳያምጹና የጉባኤውን ሥልጣን ሳያቃልሉ ምንም እንኳን የወንጌል ተቃዋሚዎች ቢሆኑም ለመሪዎቹ ክብር በማሳየትና ለተቋሙ በመገዛት ስብከት አቁሙ የሚለውን ትእዛዝ ተቃወሙ።

ግለሰቦች ሊከበሩ የማይችሉ ቢሆኑም እንኳን ሥልጣናቸውን እናክብር። በምንችለው ሁሉ ከመንግሥት ጋር እንተባበራለን፣ ለሕጉም እንታዘዛለን። ሕጉ ግን ሕሊናችንን ጥለን የእግዚአብሔርን ቃል እንዳንታዘዝ እንዲያደርገን መፍቀድ የለብንም። የሚያሳዝነው ግን አንዳንድ የማያስተውሉ ክርስቲያኖች ይህንን ልዩነት ለግጭትና ለቅራኔ ምክንያት ያደርጉታል። በየስብከቶቻቸውም «ነጻነት» እና «ቤተ ክርስቲያንና መንግሥት ይለያዩ» የሚል ጩኸት ይሰማበታል።

አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ሕንፃ ለመሥራት ከፈለገች መከተል የሚገባት ሕጋዊ አሠራር አለ። (በብዙ የግንባታ ሥራ ዕቅዶች ውስጥ ስላለፍኩ አውቀዋለሁ!) መንግሥት በስብከት መድረክ ላይ ወይም በሥራ ስብሰባዎች ላይ ጣልቃ የመግባት መብት ባይኖረውም፣ ከአሠራርና ከደንበኝነት ጋር ግንኙነት ያላቸውን ጉዳዮች የመቆጣጠር ሙሉ መብት አለው። ሕጉ የመግቢያ በሮችን ቁጥር ቢወስን፣ የእሳት አደጋ መቆጣጠሪያዎች፣ ለአደጋ ጊዜ የሚሆኑ መብራቶች በግንባታው ውስጥ እንዲካተቱ ቢጠይቅ፣ ቤተ ክርስቲያን መስማማት አለባት።

መንግሥት ሕግ ሲያረቅ ማሳደዱ አይደለም። ቤተ ክርስቲያንም ለዚያ ሕግ ስትገዛ በእምነቷ ላይ ማመቻመቿ አይደለም። ግን አንዳንድ ያለቅጥ ቀናተኛ የሆኑ ቅዱሳን በዚህ ጉዳይ ላይ ባላቸው አመለካከትና ድርጊት የጌታን ስም ያቃልላሉ።

ጴጥሮስ ልናከብራቸው የሚገቡንን ባለሥልጣናት ጠቅሷል። «ንጉሥ»ን ወይም ዐፄ ገዥ፣ በዲሞክራሲያዊ ኅብረተሰብ ውስጥ ደግሞ ፕሬዚዳንትንና ጠቅላይ ሚኒስትርን ማክበር ይገባናል። ጴጥሮስ የሮማን መንግሥት አልተቸም፤ መወገድ አለበትም አላለም። የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በማንኛውም ዓይነት የፖለቲካ ሥርዓት ውስጥ መኖርና ማደግ መቻል አለባት። ገዦች በከፍተኛ ሥልጣን ሥር ሆነው፣ ሕግን የሚያስፈጽሙና ፍትሕ የሚያሰፍኑ ናቸው። እንደ ሕጉ አድራጊዎችን መቅጣት መልካም ያደረጉትን ደግሞ ማመስገን ይገባቸዋል። ይህ ግን በጴጥሮስ ዘመን ዘወትር አይሠራበትም ነበር (የሐዋ. ሥራ 24:24-27)። በእኛም ዘመን ቢሆን ወደዚህ ፍጹምነት አልደረስንም። ለራሳችን ደግመን ማስታወስ ያለብን ነገር ቢኖር ባለሥልጣናትን ማክበር ባንችል እንኳን ሥልጣኑን ማክበር መቻል አለብን።

እዚህ ላይ ሁለት አስፈላጊ ሐረጎች አሉ። እነርሱም «የእግዚአብሔር ፈቃድ» (1ኛ ጴጥ. 2:15) እና «የእግዚአብሔር ባሪያዎች» (ቁጥር 16) የሚሉት ናቸው። ነገሮችን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድና እንደ እግዚአብሔር ባሪያዎች ስናደርግ «ለጌታ ብለን» ማድረጋችን ነው። እግዚአብሔር ተቃዋሚዎችን ዝም እንድናሰኝ የሚፈልገው መልካም በማድረግ እንጂ ሥልጣንን በመቃወም አይደለም። በቁጥር 15 ላይ «ዝም» የሚለው ቃል «መሸበብ» ማለት ነው። ለመናከስ የሚጮኽን ውሻ ዝም እንደምናሰኝ የአሕዛብን ተቃውሞ ዝም እናሰኛለን እንደ ማለት ነው።

አንዳንዶች «እንደ ክርስቲያን ነፃ አይደለንም ማለት ነው» ብለው ሊሟገቱ ይችላሉ። እርግጥ ነው በክርስቶስ ነፃ ነን። ነጻነታችንን ግን ለራሳችን ሳይሆን፣ ሌሎችን ለመጥቀም እንጠቀምበት። ክፉ ሥራቸውን «በሃይማኖት» ስም ሸፍነው የዋሆችን የሚያጠምዱ እንዳሉ መናገሩ የሚያሳዝን ነው። እውነተኛ ክርስቲያን ነጻነቱን የሚጠቀምበት ለመገንባት እንጂ ለማፍረስ አይደለም። መጀመሪያ ለጌታ ስለተገዛ ለባለሥልጣንም ይገዛል። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን ነህምያ ለሕዝቡና የፈረሰውን ግንብ ለማደስ ሲል የራሱን መብት አለመጠቀሙ ነው።

ለጌታ ብለን ለሰው ሥርዓት የምንገዛ ከሆነ፣ ክብር ለሚገባቸው ሁሉ ተገቢውን አክብሮት እናሳያለን። ምንም እንኳን ከፖለቲካዊ አቋማቸውና ድርጊታቸው ጋር ባንስማማም፣ ሥልጣናቸውን ግን

እናከብራለን (ሮሜ 13ን ተመልከቱ)። በመልእክቱ ውስጥ በተደጋጋሚ የተጠቀሰውን «የወንድማማች መዋደድ» (1፡22፤ 3፡8፤ 4፡8፤ 5፡14) በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ላሉት የእግዚአብሔር ሰዎች የምንገልጸው «በበላይ ላሉት ባለሥልጣናት በመገዛት ነው። ምክንያቱም በክርስቲያናዊ ምስክርነታችን የተሰሰን ስለሆንን ነው።

«እግዚአብሔርን ፍሩ» ና «ንጉሥን አክብሩ» የሚለው አባባል አብሮ ይሄዳል፤ ምክንያቱም «ከእግዚአብሔር ካልተገኘ በስተቀር ሥልጣን ስለማይኖር» ነው (ሮሜ 13፡1)። ሰሎሞንም ተመሳሳይ ምክር አለው «ልጄ ሆይ፥ እግዚአብሔርንና ንጉሥን ፍራ» (ምሳሌ 24፡21)። ንጉሥን የምናከብረው እግዚአብሔርን ስለምንፈራ ነው። ፍራ የሚለው ግሥ በወደፊት ጊዜ የተገለጠ ስለሆነ ሁልጊዜ ልንጠቀም የሚገባን አሳብ ነው። አዘውትራችሁ «ወንድሞችን ውደዱ! እግዚአብሔርን ፍሩ! ንጉሥን አክብሩ!»

አንድ ክርስቲያን በመንግሥት አስተዳደር ውስጥ እንዴት መኖር እንዳለበት መለየት አለብን። አንዳንድ ጊዜ ትክክለኛው ነገር መብታችንን መተው ይሆናል። ሌላ ጊዜ ደግሞ ልንጠቀምበት እንችላለን። ጳውሎስ በፊልጵስዩስ መከራ ለመቀበል ፈቃደኛ ነበረ (የሐዋ. ሥራ 16፡16-24)። ያለ ፍርድ እንደ ወንጀለኛ «ከከተማ ውስጥ» አውጥተው እንዲጥሉት ግን አልፈቀደም (16፡35-40)። በሐሰት ተከሶ በተያዘበት ጊዜ፥ ራሱን ለመከላከልና ወደ ቄሣር አቤት ለማለት እንዲችል የዜግነት መብቱን ተጠቅሟል (22፡22-29፤ 25፡1-12)።

3. ለራሳችን ስንል (2፡18-25)

በዚህ ክፍል በክርስቲያን ኅብረት ውስጥ ያሉት ክርስቲያን ባሪያዎች መገዛት እንደሚገባቸው ይናገራል። አዲስ የተለወጡ ባሪያዎች መንፈሳዊ ነጻነታቸው ለፖለቲካዊና ሰብአዊ ነጻነታቸው ዋስትና የሚሰጥ አድርገው በማሰባቸው በራሳቸውና በቤተ ክርስቲያን ላይ ችግር ፈጥረው ነበር። ጳውሎስ ይህንን ጉዳይ በ1ኛ ቆሮንቶስ 7፡20-24 ና ለፊልሞና በጻፈው መልእክት ላይ አንሥቶታል። ምንም እንኳን ጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን ጉዳዩን በመቃወም ባትሰብክበትም ወንጌል ቀስ በቀስ የሮማን የዘውድ አገዛዝና አስከፊውን የባርያ ሥርዓት አስወግዶታል።

ዛሬ በአዲስ ኪዳን ዘመን ባሪያዎች የሉም። የኢፕሮስ መልእክት ግን ተቀጥረው ለሚሠሩ ሠራተኞች መልእክት አለው። ከፋም ይሁኑ ደግ ለአለቆቻችን ልንታዘዝ ይገባል። ክርስቲያን ተቀጣሪዎች ከክርስቲያን አሠሪዎቻችን እጅ ተገቢ ያልሆነ ጥቅም መፈለግ

አይገባንም። እያንዳንዱ ሠራተኛ በቀን ውስጥ መሥራት ያለበትን ሠርቶ ዋጋውን መቀበል ያለበት በታማኝነት ለሠራበት ብቻ ነው።

አንዳንድ ጊዜ የሚያምኑ ሠራተኞች ክርስቲያን አሠሪዎችን ሊበድሏቸውና ሥራቸውን ሊያበላሹባቸው ይችላሉ። አሠሪው ለሕሊናው ሲል ጥፋታቸውን ተቀብሎ ሊተወው ይችላል፤ ምክንያቱም ክርስቲያኖች ከእግዚአብሔር ጋር ያላቸው ግንኙነት ከሰው ጋር ካላቸው ግንኙነት ስለሚበልጥ ነው። «ክፉን ሁሉ በውሸት ሲናገሩባችሁ ብፁዓን ናችሁ» (ማቴ. 5:10-12)። ማንም ሰው የማያምኑትም ጭምር ስሕተት ከሠሩ፣ ነቀፋን በትዕግሥት ይቀበሉ ይሆናል፤ ትክክለኛ ነገር ሠርተው ሳለ፣ ነቀፋን መቀበል ግን የተሰጡ ክርስቲያኖች መሆንን ይጠይቃል። እግዚአብሔርን የምንታዘዝበትንና ነቀፋን በትዕግሥት የምንቀበልበትን ጸጋ ስለሚሰጠን በዚህ ጉዳይ ልናከብረው እንችላለን።

በእርግጥ ሰው በባሕርይው መብቱን ለማስከበር ይፋለማል። ይህ ግን የማያምኑ ሰዎች ተፈጥሮአዊ ምላሽ ሊሆን እኛ ግን ከዚህ የተሻለ ማድረግ ይኖርብናል (ሉቃስ 6:32-34)። እያንዳንዱ ሰው መብቱን ለማስከበር መፋለም ይችላል፤ በመታዘዝ ውጊያውን ለእግዚአብሔር የሚተው ግን በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ክርስቲያን ነው (ሮሜ 12:16-21)።

በመጽሐፍ ቅዱስ መደገፍ ያለበት ነገር ከእግዚአብሔር ትምህርት ጋር ተያይዞ ነው የሚቀርበው። ጳውሎስ ለባሮች የመከረውን ምክር ከእግዚአብሔር ጸጋ ጋር አገናኝቶታል (ቲቶ 2:9-15)። ጴጥሮስም ምክሩን «መከራ ከተቀበለው የእግዚአብሔር ባሪያ» ከኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌነት ጋር አገናኝቶታል (2:21-25፤ ኢሳ. 52:13-53:12 ይመልከቱ)። የእግዚአብሔር ሰዎች በመከራ ውስጥ እንደሚያገለግሉ፣ ጴጥሮስ በሕይወቱ ተምሯል። በመጀመሪያ የኢየሱስ ክርስቶስን በመስቀል መሞት ተቃውሞ ነበር (ማቴ. 16:21)፤ በኋላ ግን በማገልገል እየመራን በመከራ እንደምናገለግል ተማረ። በተጨማሪም የዚህ ዓይነቱ መከራ ሁልጊዜ ወደ ክብር እንደሚያደርስ ተማረ፤

ጴጥሮስ መከራ የሚቀበሉትን ባሪያዎች ከኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት ሦስት ምሳሌዎችን በመጥቀስ ያበረታታቸዋል።

ሀ. ሕይወቱ ምሳሌያችን ነው (2:21-23)። በወንጌል እንደተገለጸው ኢየሱስ በምድር ላይ ያደረገው ሁሉ ልንከተለው የሚገባን መልካም ምሳሌ ነው። በቃልና በሥራ አንዳች ኃጢአት ሳይገኝበት ከአለቆች እጅ መከራን ተቀበለ። ይህም፣ ጴጥሮስ በቁጥር 19 እና 20 ላይ ያስቀመጣቸውን አሳቦች ያገናኛል። ለመሆኑ ጴጥሮስ በእንደዚህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ቢያልፍ ምላሹ ምን ይሆን? ለነገሩ ጴጥሮስ በአትክልት

ስፍራ ውስጥ ሰይፍ መምዘዙ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ከመገዛት ይልቅ ፍልሚያን መምረጡን ያሳያል።

ኢየሱስ ያረጋገጠልን ነገር ቢኖር፤ ሰው በእግዚአብሔር እጅግ ተወድና ፈቃዱንም እየጠበቀ ሳለ፤ መከራ ሊቀበል እንደሚችል ነው። ክርስቲያኖች እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ቢኖሩ መከራ አይቀበሉም የሚል ጥልቀት የሌለው ትምህርት በዚህ ዘመን የሚያስፋፉት የመስቀሉን ምሥጢር በሚገባ ያሳስላሱት ናቸው።

የጌታን መታዘዝና ትሕትናው የኃይል እንጂ የድካም ምልክት አይደለም። ኢየሱስ ሊረዱት የሚችሉትን ሰማያዊ ሠራዊት መጥራት ይችላል ነበር። ይህንን ማድረግ መቻሉን ለጲላሞስ በተናገረው ቃል አረጋግጧል (ዮሐንስ 18:33-38)። በፍርድ ፊት የቀረበው ጲላሞስ እንጂ ኢየሱስ አልነበረም! ኢየሱስማ በጽድቅ ለሚፈርደው አባቱ ራሱን አሳልፎ ሰጥቶ ነበር።

ሁላችንም የኢየሱስን ምሳሌ ከመከተል ይልቅ በቁጥር 22 ላይ እንደተጠቀሰው «ኃጢአት ባሳደረገው» ተሰነካክለንበታል። ኃጢአተኞች የሚያስፈልጋቸው ምሳሌ ሳይሆን አዳኝ ነው። ይሁን እንጂ አንድ ሰው ከዳነ በኋላ የኢየሱስ ክርስቶስን ፈለግ መከተልና መንገዱንም አጥብቆ መከተል ያስፈልገዋል።

ለ. በምቱ ምትካችን ነው (2:24)። ኢየሱስ የሞተው በኃጢአተኞች ፈንታ ነው። ይህ ክፍል በኢሳይያስ 53:5-7:9:12 ላይ ያለውን «ስለ አገልጋዩ» የሚናገረውን ምዕራፍ ያንጸባርቃል። ኢየሱስ ክርስቶስ የሞተው አዳኝ ሆኖ ነው እንጂ ሰማዕት ሆኖ አይደለም። «ተሸከመ» የሚለው ቃል «የኃጢአት መሥዋዕት በእርሱ ላይ መኖሩን» ለማመልከት ነው። አይሁዶች በእንጨት ላይ የሚሰቅሉት ወንጀለኛው እጅግ ክፉና የተረገመ መሆኑን ለማመልከት ነው። ውርደትን ለማመልከት ፊላው እስከ ማታ በእንጨት ላይ ተሰቅሎ ይውላል (ዘዳ. 21:23)። ኢየሱስ በመስቀል ላይ በመሞት እርግማን ሆኖ ከሕግ እርግማን አዳነን (ገላ. 3:13)።

የመስቀሉ ምሥጢር ሁልጊዜ ያስደንቀናል። እኛ እንድንፈወስ ክርስቶስ ቆሰለልን። በሕይወት እንድንኖርም ሞተልን። «ለኃጢአት ሞተን ለጽድቅ እንድንኖር» ከእርሱ ጋር ሞተናል (ሮሜ 6)። በቁጥር 24 ላይ ጴጥሮስ ስለ ሥጋዊ ሳይሆን፤ ስለ መንፈሳዊ ፈውስ ነው የሚናገረው [መዝ. (103):3]። አንድ ቀን የከበረ አካል ስናገኝ በሽታ ሁሉ ይወገዳል ለጊዜው ግን የእግዚአብሔር ምርጥ አገልጋዮች እንኳ ሳይቀሩ በበሽታ ሊሠቃዩ ይችላሉ (ፊልጵ. 2:25-30፤ 2ኛ ቆሮ. 12:17 ይመልከቱ)።

ያዳነን ነውር የሌለበት የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግደው የእግዚአብሔር በግ ነው (ዮሐ. 1:29)። እዚህ ላይ ማስተዋል ያለብን ኢየሱስ ያዳነን በአስተማሪነቱ ወይም በመልካም ምሳሌነቱ ሳይሆን መሥዋዕት ሆኖ በመሞት ነው።

ሐ. በሰማይ ያለ የእኛ እረኛና ጠባቂ ነው (2:25)። በብሉይ ኪዳን በጎች ለእረኞቹው መሥዋዕት ሆነው ይቀርቡ ነበር። በቀራኒዮ ግን እረኛው ለበጎቹ መሥዋዕት ሆኖ ቀረበ (ዮሐ. 10)። እያንዳንዱ ኃጢአተኛ እንደ ጠፋ፣ እንደ ተቅበዘበዘ፣ ራሱን መርዳት እንደማይችልና ከአደጋ ውስጥ እንዳለ በግ ነው። እረኛው የጠፋውን በግ ለመፈለግ ሄደ፤ ሞተለትም (ሉቃስ 15:1-7)።

አሁን ወደ መልካሙ መሰማሪያችን ተመልሰን በእረኞችን ጥበቃ ሥር አለን። በኃጢአት ውስጥ እንዳንገባ ይጠብቀናል። «ጠባቂ» የሚለው ቃል «የሚከታተልና የሚመለከት» ማለት ነው። ሽማግሌዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉትን የእግዚአብሔር መንጋ እንደሚጠብቁ (1ኛ ጴጥ. 5:2)፤ የከበረው አዳኝም በጎቹን ይጠብቃል፣ ፍጹማንም ያደርጋቸዋል (ዕብ. 13:20-21)።

እዚህ ላይ ጴጥሮስ ሊነግረን የፈለገው አስደናቂ እውነት በቅድስና ስንኖር፣ በመከራ ጊዜ ጭምር ስንታዘዝ የኢየሱስ ክርስቶስን ፈለግ እየተከተልንና በይበልጥ እርሱን እየመሰልን መሆናችንን ነው። የምንታዘዘው ለጌታና ለጠፉት ብቻ ብለን ሳይሆን ለራሳችንም ጭምር ነው። ምክንያቱም በመንፈሳዊ ሕይወታችን የምናድገውና ጌታን የምንመስለው በመታዘዛችን ስለሆነ ነው።

ያልዳኑት ሰዎች ይከታተሉናል፣ ሰማያዊው እረኛ ደግሞ ይጠብቀናል፤ ስለዚህ የሚያስፈራን ምንም ነገር የለም። ሁሉን ነገር ለክብሩና ለበጎ እንደሚያደርገው አውቀን ለእርሱ እንገዛለን።

ጋብቻ ወይስ ፍች!

(1ኛ ጴጥሮስ 3:1-7)

በዘመኑ ኅብረተሰብ ውስጥ እንግዳ ነገሮች እየተፈጸሙ ነው። ከምንጊዜውም ይልቅ ስለ ጋብቻ የሚያወሩ መረጃዎች ቢኖሩም፤ በርካታ ፍችዎችና በትዳር ውስጥ ያሉ አለመግባባቶች የሚታዩት አሁን ነው። ችግር እንዳለ ግልጽ ነው። እግዚአብሔር ለእነዚህ ቤተሰቦች ያስፈልጋቸዋል ማለት ብቻውን በቂ አይደለም። ምክንያቱም የብዙ ክርስቲያኖች ትዳር እንኳ እየተፈረካከሰ ነው።

የባልና ሚስት ዳግም መወለድና መዳን ትዳራቸው የተቃና እንደሚሆን ዋስትና አይሰጥም። ጋብቻ መሠራት ያለበት በመሆኑ የተዋጣለት ትዳር በቅጽበት አይመጣም። በተለይ ከባለትዳሮቹ አንዱ ክርስቲያን ካልሆነ ችግሩን የባሰ ያደርገዋል። ጴጥሮስ በዚህ ክፍል ያላመኑ ባሎች ያሏቸው ሚስቶች እንዴት አድርገው የትዳር ጓደኞቻቸውን ለክርስቶስ እንደሚማርኩ ጽፎላቸዋል። ቀጥሎም ለክርስቲያን ባሎች ተጨማሪ ምክር ለግሏቸዋል። በማንኛውም ዓይነት የጋብቻ ሁኔታ ውስጥ ብትሆኑ ለደስተኛና ለስኬታማ ትዳር መሠረታዊ የሆኑ ነገሮችን ከጴጥሮስ መማር ትችላላችሁ።

1. የክርስቶስ ምሳሌነት (3:1-7)

«እንዲሁም» የሚለው ሐረግ የኢየሱስ ክርስቶስን ምሳሌነት ለማስፋት በ2:21-25 ወደ ተጠቀሰው ክፍል ያመለክታል። ኢየሱስ ለእግዚአብሔር ፈቃድ እንደታዘዘና እንደ ተገዛ ክርስቲያን ባልና ሚስቶችም ይህንን ምሳሌነት ሊከተሉ ይገባል።

በሕይወታችን ዘመን ብዙ የምንማረው ሌሎችን በማየት ነው። አያቶች በማደግ ላይ ያሉ የልጅ ልጆቻቸው፤ አዳዲስ ክህሎቶችንና አዳዲስ ቃላትን ሲኮርጁ በማየት ይደስታሉ። ጥሩ ምሳሌ የሆኑ ሰዎችን የምንኮርጅ ከሆነ የተሻለ ነገር መሥራት የምንችል ሰዎች እንሆናለን። መጥፎ ሰዎችን ብንኮርጅ ግን፤ ሕይወታችን ልፍስፍስ፤ ፀባያችንም ደግሞ ብልሹ ይሆናል። «አርአያ የሚሆኑልን» ሰዎች በሁሉም የሕይወታችን መስክ ላይ አዎንታዊም ሆነ አሉታዊ ተጽዕኖ አላቸው።

በአንድ የገበያ መደብር መውጫ በር ላይ ተሰልፈን ሳለ ሁለት ሴቶች የጋዜጦችን የመጀመሪያ ገጽ በያዘው አሳፋሪ የሆሊውድ ትዕይንት ላይ ሲወያዩ ሰማኋቸው። ወዲያውም «ኃጢአት ስለሞላበት

ፊልሞና ሙዚቃ መጨነቅ ምንኛ ሞኝነት ነው? አእምሮን እንደዚህ ርካሽ በሆነ ነገር ለምን ታስጨንቁታላችሁ? ስለምንስ ከመልካም ሰዎች መልካም ነገርን አትማሩም?» በማለት አስብ ነበር። ከጥቂት ጊዜ በኋላ ደግሞ በአንድ የቴሌቪዥን ፕሮግራም ላይ ስለታየ የጋብቻ ችግር ሲያወሩ ሰማሁና አሁንም ያ የቀድሞው አሳብ መግብኝ።

ባለትዳር ክርስቲያኖች ዓለምን ለመምሰል ሲሞክሩና የኑሮ መመሪያቸውን ከሰማይ ሳይሆን፤ ከሆሊውድ ለማግኘት ሲሞክሩ በቤታቸው ችግር ይፈጠራል። ሁለቱም የትዳር ጓደኞች ኢየሱስ ክርስቶስን በመታዘዙ፤ በመገዛቱና ሌሎችን ለማገልገል ባለው ፍላጎት ቢመስሉት ድልና ደስታ በቤታቸው ይበፋናል። አንድ የሥነ-አእምሮ ሐኪም የሆነ ጓደኞቹ ክርስቲያን ባል ማድረግ የሚገባው የተሻለ ነገር የኢየሱስ ክርስቶስን ምሳሌነት መከተል እንደሆነ አስቀምጦታል። በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ ድንቅ የሆነ የጥንካሬና የርኅራኄ ጥምረት እናያለን። ይህ ደግሞ ጥሩ ባል ለመሆን የሚያስፈልግ ነገር ነው።

ጴጥሮስ፤ ሣራ ለክርስቲያን ሴቶች ምሳሌ እንደሆነች ይጠቁማል። እውነት ነው ሣራ ፍጹም አልነበረችም! ይሁን እንጂ፤ ለአብርሃም ጥሩ ረዳት መሆኗን በማስመስከሯ በዕብራውያን 11 ላይ ሰማቸው ከተጠቀሱት ጥቂት ሴቶች መካከል አንዷ ናት። አንድ ጊዜ በትዳሯ ውስጥ ችግር እንዳለ የነገረችኝን ሴት ለመጎብኘት ሄድኩ። በጠረጴዛዋ ላይ ብዙ የሲኒማ መጽሔቶችን ተመለከትኩ። የሴትየዋን ችግር ካደመጥኩ በኋላ የሰጠሁት ብያኔ የመጽሐፍ ቅዱስ ምሳሌዎችንና አርአያዎችን በመከተል ከአእምሮዋ ዓለማዊ ተምሳሌቶችን ታስወግድ በሚል ነበር።

ኢየሱስ ክርስቶስ አዳኛችን መሆኑን አውቀን ካልተገዛንለት ምሳሌነቱን መከተል አንችልም። በየቀኑ በመጸለይና ቃሉን በማጥናት ከእርሱ ጋር ጊዜ ሊኖረን ይገባል። ክርስቲያን ባለትዳሮች አብረው በመጸለይ በእምነታቸው እርስ በርሳቸው ሊበረታቱ ይገባል።

2. መገዛት (3:1-6)

ጴጥሮስ በዚህ ክፍል ውስጥ ሁለት ጊዜ ክርስቲያን ሚስቶች ለባሎቻቸው እንዲገዙ አሳስቧቸዋል (3:1 ና 5)። «መገዛት» የሚለው ቃል «በደረጃ መቀመጥን» ያመለክታል። እግዚአብሔር ለሁሉ ነገር ቦታ አለው። የተለያዩ የሥልጣን ደረጃዎችን አዘጋጅቷል (1ኛ ጴጥ. 2:13-14 ይመልከቱ)። ባል ደግሞ የሚስት ራስ እንዲሆን ተሹሟል። እርሱ ለክርስቶስ እንደሚገዛ ሚስት ደግሞ ለእርሱ ትገዛለች (ኤፌ. 5:21)። ራስ መሆን ፈላጭ ቆራጭነት ሳይሆን፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ጌትነት ሥር መለኮታዊ ሥልጣንን በፍቅር መለማመድ ነው።

ጴጥሮስ (ባሏ ያላመነ ቢሆንም እንኳን)፥ ክርስቲያን ሚስት ለባሏ መገዛት የሚገባት ለምን እንደሆነ የሚገልጹ ሦስት ምክንያቶችን አስፍሯል።

ሀ. መገዛት ግዴታ ነው (3:1)። እግዚአብሔር በጥበቡ ተገዙ ብሎ ያዘዘው ለደስተኛና ለተቃና ትዳር ትክክለኛው አስላለፍ ይኸኛው በመሆኑ ነው። ሚስት የምትገዛው ከባል ስለምታንስ ወይም የበታች ስለሆነች አይደለም። ይህንን ጉዳይ ጴጥሮስ በቁጥር 7 ላይ ባልና ሚስት «አብረው የሕይወት ጸጋ ወራሾች» ናቸው በማለት በግልጽ አስቀምጦታል። ወንድና ሴት በአንድ ፈጣሪ፥ ከአንድ ዓይነት ነገርና በእግዚአብሔር አምሳል ተፈጥረዋል። እግዚአብሔር ሥልጣን የሰጠው ለአዳምም ለሔዋንም ነው (ዘፍ. 1:28)፥ በኢየሱስ ክርስቶስም አንድ ናቸው (ገላ. 3:28)።

መገዛት ከሥርዓትና ከሥልጣን ጋር እንጂ፥ ከሥራ አፈጻጸም ጋር አይያያዝም። መካከለኛ የኑሮ ደረጃ ባላቸው የሮማውያን ቤተሰብ ውስጥ ባሮቻቸው ከጌቶቻቸው የሚበልጡበት ብዙ መንገድ ቢኖርም፥ አሁንም በጌቶቻቸው ሥልጣን ሥር ናቸው። በሠራዊቱ ውስጥ ያለ አንድ ተራ ወታደር ከአምስት ጄነራሎች ሊበልጥ ቢችልም ያው ተራ ወታደር ነው። ኢየሱስ ክርስቶስም እንኳ ባርያ በመሆን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ተገዝቷል። በሥልጣን በመገዛትና እግዚአብሔር ያስቀመጠውን የሥልጣን ተዋረድ በመቀበል የሚያዋርድ ነገር የለም። ይልቁንስ የመስኩ የመጀመሪያ እርምጃ ነው። በኤፌሶን 5:21 ላይ ባልም ሆነ ሚስት በቅድሚያ ለክርስቶስ መገዛት እንዳለባቸው ግልጽ አድርጎታል።

ባልና ሚስት የትዳር አጋሮች እንጂ፥ ተፎካካሪዎች መሆን አይገባቸውም። ሁልጊዜ የጋብቻ ሥነ ሥርዓት ከተፈጸመ በኋላ፥ በግል ሙሽራዬቱንና ሙሽራውን «አስታውሱ፥ ከዚህ በኋላ የእኛ እንጂ የእኔ ወይም የእንተ የሚባል ነገር የለም» እላቸዋለሁ። ክርስቲያን ክርስቲያንን ብቻ የሚያገባበት ምክንያት ከማያምን ጋር ጥልቅ የሆነ አንድነት ሊኖረው ስለማይችል ነው (2ኛ ቆሮ. 6:14-18)።

ለ. መገዛት መልካም ዕድል ነው (3:1-2)። ለምን የሚጠቅም ዕድል ነው? ያላመነን ባል ለክርስቶስ ለመማረክ የሚጠቅም መልካም ዕድል ነው። እግዚአብሔር የመገዛትን ትእዛዝ መስጠት ብቻ ሳይሆን፥ በቤተሰብ ውስጥ ትልቅ መንፈሳዊ ተጽዕኖ ለማምጣት ይጠቀምበታል። ክርስቲያን ሚስት ላልዳነ ባሏ የምትገዛለት የምትፈልገውን ነገር እንዲያደርግላት በተንኮል ልታታልለው አይደለም። እንደዚህ ዓይነቱ

ለራስ ጥቅም ሲባል ሌላውን በተንኮል የማሳመን ተግባር በክርስቲያን ልብም ሆነ በቤተሰብ ውስጥ ፈጽሞ መገኘት የለበትም።

ያልዳነ ባል፡ በስብከትም ሆነ በጭቅጭቅ አይለወጥም። «ያለ ትምህርት» የሚለው ሐረግ «ያለ እግዚአብሔር ቃል» ማለቱ አይደለም፤ ምክንያቱም ደኅንነት የሚመጣው ከእግዚአብሔር ቃል ነውና (ዮሐ. 5:24)። «ያለ ትምህርት» ሲል ግን «ብዙ ንግግር» ያለማብዛት ለማለት ነው። ክርስቲያን ሚስት ይህንን በማድረግ ባሏን ከጌታ ልታርቀው ትችላለች። አንዲት የማውቃት ሴት ባለቤቷ ክርስቲያን እንዲሆን ካላት ፍላጎት የተነሣ ማታ ማታ በሬድዮ የሚተላለፈውን ስብከት ድምፁን ከፍ በማድረግ ባለቤቷ «እውነትን እንዲያዳምጥ» ለማድረግ ትዋክር ነበር። ነገር ግን ይህ ሁኔታ ሰውየው ቤቱን ትቶ ማታ ማታ ከጓደኞቹ ጋር እንዲያመሽ ምቹ መንገድ ከፈተለት።

ሚስት በጌታ ያልሆነ ባሏን ለጌታ የምትማርከው በጭቅጭቅ ሳይሆን በመገዛት፤ አሳብ ለአሳብ በመረዳዳት፤ በፍቅር፤ በደግነትና በትዕግሥት ነው። እነዚህ መልካም ባሕርያት በፋብሪካ የሚመረቱ ሳይሆኑ፤ ለክርስቶስና አንዳችን ለሌላችን ስንገዛ የሚመጣ የመንፈስ ፍሬ ነው። ክርስቲያን ሚስት «በንጽሕናና በፍርሃት» «የእግዚአብሔርን በጎነት» (1ኛ ጴጥ. 2:9) በሕይወቷ በመግለጽ ባለቤቷን በጌታ እንዲያምን ልታደርገው ትችላለች።

የቅዱስ አግስቲን እናት ሞኒካ በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ መልካም ምሳሌ ከሆኑትና እግዚአብሔርን ከሚፈሩ ሴቶች መካከል የምትጠቀስ ናት። እግዚአብሔር የሞኒካን ጸሎትና ምስክርነት ተጠቅሞ ልጇንና ባሏን ለውጦአቸዋል። ባሏ የተለወጠው ለመሞት በተቃረበበት ጊዜ ሲሆን፤ አግስቲን «ኮንፌሽን» (ኑዛዜ) በሚለው መጽሐፍ እንደ ጻፈው «እንደ ጌታዋ አገልግላለች፤ እርሱን ለአንተ ለመማሪክ ተጋች. . . አንተን ለእርሱ የሰበከችው ከባሏ ጋር በሚያስማማት አንተ ባስጌጥካት ባሕርይዋ ነው።»

በክርስቲያን ቤተሰብ ውስጥ አንዱ ሌላውን ሊያገለግል ይገባል። ክርስቲያን ባል ሚስቱን በጌታ «ውብ እንድትሆን» ማገልገል አለበት (ኤፌ. 5:25-30)። ክርስቲያን ሚስት ደግሞ ባሏ በጌታ እንዲበረታና እንዲያድግ ልታነሣሣው ይገባል። ወላጆችና ልጆች ሽክምን እና በረከትን በመከፋፈል መንፈሳዊ ደስታና ዕድገት ያለበት ቤተሰብ እንዲኖራቸው መሻት አለባቸው። በቤት ውስጥ ያላመነ ሰው ቢኖር ከምስክርነት ቃላታችን ይልቅ ሕይወታችንንና እርስ በርስ ያለንን ግንኙነት አይቶ ለጌታ ይማረካል።

ሐ. መገዛት ጌጥ ነው (3:3-6)። «መሸለም» የሚለው ቃል በግሪኩ ኮስሞስ ማለት ነው። ይህም በሥርዓት የተቀመጠ አጽናፈ ዓለም ማለት ነው። የምስቅልቅል ተቃራኒ ነው። ጴጥሮስ የክርስቲያን ሚስት መታወቂያዋ ውጫዊ ጌጣጌጥ ሳይሆን ውስጣዊ ባሕርይዋ እንዲሆን ይመክራል። የሮማ ሰዎች እጅግ ዘመናዊ አለባበስን የሚወዱና በአለባበሳቸውና በፀጉር አሠራራቸውም እርስ በርሳቸው የሚወዳደሩ ነበሩ። በዚያን ዘመን ፀጉርን ሹርባ መሥራትና በወርቅና በብር ማስጌጥ እንዲሁም ውድ በሆነ መጎናጸፊያ በመሸለም አንዳቸው በሌላቸው ለመደነቅ መሞከር የተለመደ ነገር ነበር። አንዱ ሌላውን ለማስቀናት ሲሉ እጅግ የደመቁና ውድ የሆኑ ልብሶችን ይለብሱ ነበር።

ያላመነ ባል ያላት ሚስት ባለቤቷን ለመማረክ ዓለምን መምሰል አለብኝ ብላ ታስብ ይሆናል። ይሁን እንጂ እውነታው ግን የዚህ ተቃራኒ ነው። የሚያብላጩልጩ ውጫዊና ጊዜያዊ ነው፤ እውነተኛው ውበት ግን ከውስጥ የሆነና የሚገለጥም ነው። የውስጥ ውበት እንደ ውጭ ጌጥ የሚጠለቅና የሚወልቅ፣ የሚጠፋና የሚደበዝዝ ሳይሆን፣ ዓመታት ሲያልፉ የሚያብብና የሚያፈራ ነው። ስለ ውስጥ ውበቷ የምትጠነቀቅ ክርስቲያን ሴት ርካሽ በሆነ ውጫዊ ጌጥ አትታመንም። እግዚአብሔር ጉዳዩ በውስጣዊ እሴት ላይ እንጂ ገንዘብ ሊገዛው በሚችል ሸቀጥ ላይ አይደለም።

ይህ በእርግጥ ሚስት ራሷን መጣል አለባት በአለባበሷም ዘመናዊ መሆን የለባትም ለማለት ሳይሆን፣ የምትታወቀው «ከሌሎች ላለማነስ የፋሽን ማስታወቂያ» መስሎ በመታየት አይሁን ለማለት ነው። የትኛውም ባል ቢሆን ሚስቱ ውብ ብትሆን ይኮራባታል፣ ውበቷ የሚወጣው ግን ከውስጥ እንጂ ከግምጃ ቤት መሆን የለበትም። ከዚህ ዓለም ስላልሆንን ያልተገኘንበትን ዓለም መምሰል የለብንም!

ጴጥሮስ ጌጣጌጥ ማድረግን፣ ማንኛውንም ልብስ ከመልበስ በላይ እስካልተጋነነ ድረስ አልከለከለም። ቃሉ የሚያመለክተው በጌጥና በልብሶች መሸቀርቀርን ነው። ጌጥም አድርጎ እግዚአብሔርን ማክበር ስለሚችል፣ በዚህ ጉዳይ ላይ እርስ በርሳችን መተቻቸትና መፈራረድ የለብንም።

ጴጥሮስ ይህንን ክፍል የሚያጠናቅቀው ለባሏ ትዝ የነበረችውን የእግዚአብሔር ሰው ሣራን በማንሣት ነው (ዘፍጥረት 18ን ይመልከቱ)። በዚህ ዘመን ያሉ ክርስቲያን ሚስቶች ባሎቻቸውን «ጌታ» ብለው ሊጠሯቸው ሊያፍሩ ይችላሉ። በአመለካከታቸው ግን «ጌታ» ብለው ሊጠሯቸው የሚችሉ፣ ሌሎችም አይተው የሚያምኑበት

ሊሆን ይገባል። ለክርስቶስና ለባሏ የምትገዛ «የዋሕና የረጋ መንፈስ» ያላት ሴት ፈጽሞ መፍራት የለባትም። በዚህ ክፍል ፍርሃት የሚለው ቃል መሸበር ማለት ሲሆን፤ በቁጥር 2 ላይ ግን አክብሮትን የሚገልጽ ነው። በእግዚአብሔር የማያምነው ባለቤቷ ችግር በሚፈጥርባት ጊዜ ሳይቀር ይጠብቃታል።

3. ማስተዋል (3:7)

ጴጥሮስ ከወንዶች ይልቅ ለሴቶች የሰጠው መመሪያ የበዛበት ምክንያት ሴቶች የነበሩበት ሁኔታ አዲስ በመሆኑ ነው። በሮማ ግዛት ሴቶች ይጨቁኑ ስለነበር በክርስቶስ ያገኙት አዲሱ ነጻነታቸው አለመግባባትና ችግርን ፈጥሮ ነበር። በተጨማሪም ብዙዎቹ ያላመኑ ባሎች ስለ ነበሯቸው ማበረታቻና መነቃቂያ ያስፈልጋቸው ነበር።

ጴጥሮስ ክርስቲያን ባሎች ከሚስቶቻቸው ጋር በሚኖራቸው ግንኙነት ሊያስታውሱት የሚገባ አራት የኃላፊነት አቅጣጫዎችን ጽፎላቸዋል።

ሀ. በአካል - «አብራችሁ ኑሩ»። ይህ በአንድ ሴት ጣራ ሥር ከመኖር ያለፈ ነገርን ያመለክታል። በመሠረቱ ጋብቻ በአካል አንድ መሆን ነው። «ሁለቱ አንድ ሥጋ ይሆናሉና» (ኤፌ. 5:3) ይላል። ክርስቲያን ባለትዳሮች ጥልቅ መንፈሳዊ ኅብረት ቢኖራቸውም በአካልም አንድ መሆናቸው አብሮ መሄድ አለበት (1ኛ ቆሮ. 7:1-5)። መንፈሳዊ የሆነ ባል በትዳር ውስጥ ያለበትን ኃላፊነት የሚወጣና ሚስቱን የሚወድ ነው።

ባል ከሚስቱ ጋር በቤቱ የሚያሳልፈው ጊዜ ሊኖረው ይገባል። ሠራተኛና የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ የሆኑ ባሎች የሌሎችን ችግር ለመፍታት ደፋ ቀና ሲሉ፤ በራሳቸው ትዳር ላይ ችግር ፈጥረው ያርፋሉ። አንድ ጥናት እንደሚያመለክተው ባልና ሚስት በአማካይ በሳምንት ሠላሳ-ሰባት ደቂቃ አብረው ያሳልፋሉ። ታዲያ ልጆች አድገው ቤቱን ለቅቀው ሲወጡ ትዳር ቢፈርስ ምን ያስደንቃል! ያኔ ባልም ሆነ ሚስት የሚኖሩት ከማያውቁት እንግዳ ሰው ጋር ነው ማለት ነው።

«አብራችሁ ኑሩ» የሚለው ባል ለኑሮ የሚያስፈልገውን እንደሚያሟላ የሚያመለክት ነው። ሴት ልጅ ሥራ ወይም አገልግሎት ቢኖራት ምንም ችግር የለውም፤ ቀዳሚው ኃላፊነቷ ግን ለቤቷ መጠንቀቅ ነው (ቲቶ 2:4-5)። ባል ግን ለኑሮ የሚያስፈልገውን ሊያዘጋጅ ይገባል (1ኛ ጢሞ. 5:8)።

ለ. በእውቀት-«በማስተዋል አብራችሁ ኑሩ»። አንድ ሰው ወ/ሮ አንስታይንን ስለ ዶክተር አልበርት አንስታይን የአንጻራዊነት ጽንሰ አሳብ ያውቁ እንደሆነ ጠየቃቸው። እርሳቸውም «ጽንሰ አሳቡን አላውቅም፤ ዶክተርን ግን እረዳለሁ።» በማለት መለሱ። የቤተ ክርስቲያን መጋቢ እንደ መሆኔ መጠን ከጋብቻ በፊት በምስጢው የምክር አገልግሎት ላይ አንዳቸው በሌላው የማይደሰቱበትን ሦስት ነገሮች በወረቀት ላይ እንዲጽፉ እጠይቃቸዋለሁ። ሴቷ ዝርዝሮቿን ፈጥሮ ስትጽፍ፤ ወንዱ ግን ቁጭ ብሎ ያስባል። ብዙ ጊዜ ሴቶች ትክክለኛውን ነገር ሊጽፉ ወንዶቹ ግን ይላሳታሉ!

ባልና ሚስቶች አብረው እየኖሩ አለመተዋወቃቸው የሚያስደንቅ ነገር ነው። አለማወቅ ሁሉንም የሕይወታችንን ክፍል ይጎዳል። በትዳር ላይ የሚያመጣው ጉዳት ግን ከሁሉም ይብላል። ክርስቲያን ባል ሚስቱ መቼ ምን እንደሚለማት፤ ፍላጎቷን፤ ፍርሃቷን፤ ተስፋዋን በማወቅ «ከልቡ ሊያደምጣትና» በመካከላቸው ትርጉም ያለው መግባባት እንዲኖር ማድረግ አለበት። በቤት ውስጥ ባልና ሚስት ላይስማሙ ቢችሉም፤ በፍቅር አብረው ለመኖር የሚያስችላቸውን አንድነት ሊጠበቅ የሚችል የፍቅርና የመገዛት ሕይወት ሊኖራቸው ይገባል።

«ፍቅር ያለ እውነት ግብዝነት ነው፤ እውነት ያለ ፍቅር ደግሞ ጭካኔ ነው» የሚል አባባል አለ።

እውነትን በፍቅር መናገር ለሚፈጠረው የመግባባት ችግር መፍትሔ ሊሆን ይችላል (ኤፌ. 4:15)። አንዱ ሌላውን በመርዳት ለማድግ እውነትና ፍቅር ያስፈልጋል። ባል የሚስቱን ፍላጎትና ችግር ካላወቀ እንዴት ሊረዳት ይችላል? «እንደዛ እንደተሰማሽ እኮ አላወቅሁም ነበር!» ማለቱ አንዱ ሌላውን አግልሎት እንደነበር የሚያሳይ ኑዛዜ ነው። ሁለቱም በግልጽና በታማኝነት መነጋገርን የሚፈሩ ከሆኑ፤ የሚለያያቸውን ግድግዳ እንጂ የሚያገናኛቸውን ድልድይ እየሠሩ አይደለም።

ሐ. በስሜት- «ለሚስቶቻችሁ ክብርን ሰጡ»። ጴጥሮስ ሴትን «ደካማ ፍጥረት» ብሎ የጠራት በአእምሮ፤ በሥነ ምግባር፤ በመንፈሳዊነት ሳይሆን፤ በአካል ነው። በአብዛኛው በአካላዊ እንቅስቃሴ ለሚደረጉ ነገሮች ከሴቶች ይልቅ ወንዶች ጠንካራ ናቸው። ስለዚህ ባል ሚስቱን እንደ ውብ፤ የከበረች፤ ውድ መዝገብ ሊመለከታት ይገባል።

በእጮኝነት ጊዜ ወንዱ ሴቷን ያከብራታል፤ ጨዋነትም ያሳያል። የሚያሳዝነው ነገር ግን ከተጋቡ በኋላ እጮኛው በነበረችበት ጊዜ

የሚያደርግላትን ሁሉ መርሳቱ ነው። በቤት ውስጥ ደስታ የሚኖረው ትንንሽ የሚመስሉ እንደ አክብሮት ያሉ ነገሮች ተደምረው ነው።

ትልቅ ቅራኔ የሚፈጠረው ከትንሽ መቃቃር ነው። ባልና ሚስት እርስ በርሳቸው ሊቀባበሉ፣ አንዱ ሌላውን ማሳዘኑ ተስምቶት ይቅርታንና ፈውስን ሊፈልጉ ይገባል። «ሚስትን ማክበር» ማለት «ለሚስት መገዛት» ማለት አይደለም። ባልና ሚስት በአሳብ ላይግባቡ ቢችሉም ሊያከብራት ግን ይገባል። በቤት ውስጥ መሪ እንደ መሆኑ መጠን አንዳንድ ጊዜ እንግዳ የሆነ ውሳኔ ሊያስተላልፍ ይችላል። ይህንንም ሚስቱን በማክበር ሊያደርገው ይገባል።

«ክብር መስጠት» ማለት የሚስቱን ስሜት፣ አመለካከትና ፍላጎት ማክበር ማለት ነው። በአሳብ ባይስማማም አሳቢን ሊያከብርላት ይገባል። እግዚአብሔር በጋብቻ ውስጥ አንዱ ሌላውን እንዲጠቅም አድርጎ ነው የሚያጣምረው። የሚቸኩል ባል ረጋ ያለች ሚስት ብትኖረው ከችግር እንዲያመልጥ ትረዳዋለች!

ባል የሙቀትን መጠን እንደሚጨምርና እንደሚቀንስ መሣሪያ በቤት ውስጥ ያለውን መንፈሳዊና ስሜታዊ እንቅስቃሴ ይቆጣጠራል። ሚስት ደግሞ እንደ ሙቀት መለኪያ መሣሪያ በቤት ውስጥ ያለው አየርና ሙቀት በምን ደረጃ ላይ እንዳለ ታሳውቃለች። ስለዚህ ሁለቱም ጠቃሚ ናቸው። ባል የሚስቱን ሁኔታ ተገንዝቦ ደስተኛ ማድረግ ብቻ ሳይሆን፣ ራሱ በመንፈሳዊ ሕይወቱ አድጎ ልጆቹን ደግሞ እግዚአብሔርን በሚያከብር ቤተሰብ ውስጥ እንዲያድጉ ያደርጋቸዋል።

መ. መንፈሳዊ- «ጸሎታችሁ እንዳይከለክል»። ጴጥሮስ ይህንን ሲጽፍ ባልና ሚስት አብረው ይጻልያሉ ብሎ በማሰብ ነው። ብዙ ጊዜ ግን አብረው አይጻልዩም። ይህ ደግሞ ለብዙ ውድቀት የሚዳርግ የደስታ ፀር ነው። የማያምኑት ያለ ጸሎት ደስተኛ ቤተሰብ ካላቸው፣ ጸሎት ያለበት የክርስቲያን ቤት የቱን ያህል ደስተኛ ይሆን! የባለትዳሮች የጸሎት ሕይወት በቤታቸው ያለው ሁኔታ ምን እንደሚመስል ያመለክታል። አንዳች ትክክል ያልሆነ ነገር ካለ ጸሎታቸው ይከለክላል።

ባልና ሚስት በየቀኑ በግልና በጋራ የጸሎትና የጽዋና ጊዜ ሊኖራቸው ይገባል። ጊዜው ከቤት ቤት፣ ልጆች ሲያድጉና የሥራ ፕሮግራሞች ሲለዋወጡ ሊቀያየር ይችላል። ይሁን እንጂ ለተቀደሰና ለደስተኛ ቤተሰብ የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት መሠረታዊ ነገሮች ናቸው (የሐዋ. ሥራ 6:4)።

ባልና ሚስት «የሕይወትን ጸጋ የሚወርሱት አብረው ነው»። ሚስት ለባሏ ከተገዛች ባልም ደግሞ ሚስቱን ከተንከባከበ፥ ለክርስቶስ በመገዛታቸውና ምሳሌውን በመከተላቸው በመልካም ኑሮ የበለጸገ ትዳር ይኖራቸዋል።

ባልና ሚስት ትዳራችን እንዴት ነው በማለት ራሳቸውን የሚገመግሙበት ጊዜ ሊኖራቸው ይገባል። ጴጥሮስ በጻፈው ላይ ተመሥርተን ትዳራችንን በሚከተሉት ጥያቄዎች መገምገም እንችላለን፡-

1. እርስ በርሳችን የምንደጋገፍ አጋሮች ነን ወይስ ተፎካካሪዎች?
 2. የበለጠ መንፈሳዊ ሰው ለመሆን እርስ በርስ እንረዳዳለን?
 3. የምንደገፈው ውጫዊና አርተፊሻል በሆነው ነገር ነው ወይስ ውስጣዊና እውን በሆነው ነገር?
 4. አንዱ የሌላውን አመለካከት ይገነዘባል?
 5. አንዱ ለሌላው ስሜትና አመለካከት ትኩረት ይሰጣል ወይም የምንተያየው በግድ የለሽነት ነው?
 6. እግዚአብሔር ጸሎታችንን ሲመልስ እያየን ነው?
 7. በትዳራችን ምክንያት እየተባረከን ነው ወይስ አንዳችን የሌላውን በረከት እያስቀረን ነው?
- ለእነዚህ ጥያቄዎች የምንሰጠው ትክክለኛ ምላሽ በሕይወታችን ለውጥ ሊያመጣ ይችላል!

ለተሻለው ነገር መዘጋጀት!

(1ኛ ጴጥሮስ 3:8-17)

አንድ ራሱን ለጌታ የሰጠ መጋቢ ከፍተኛ ቀዶ ጥገና ተደርጎለት ሳለ አንድ ጓደኛው ሊጠይቀውና ሊጻልይለት ወደ ሆስፒታል ሄደ። «ዛሬ አንድ አስደሳች ነገር ተከናወነ» በማለት መጋቢው ተናገረ። «ከአስታማሚዎቹ አንዱ የሕክምና መዝገቤን አይቃ፡ <ራስህን ለከፋው ነገር አዘጋጅ> አለችኝ። እኔም መልሼ <እንደ እርሱ አይደለም፤ እኔ ራሴን ለተሻለው ነገር እያዘጋጀሁ ነው። እኔ ክርስቲያን ነኝ፤ እግዚአብሔር ሁሉንም ነገር ለበጎ እንደሚያደርገው ቃል ገብቷል> አልኳት። እርሷም ቻርቱን ጥላው ከዚህ ክፍል ተፈተለክች!»

ጴጥሮስ ይህንን መልእክት የጻፈው ክርስቲያኖችን «ለሚፈትን መከራ»ና ስደት ራሳቸውን እንዲያዘጋጁ ለማድረግ ቢሆንም፤ አቀራረቡ ግን ተስፋ እንዳለ የሚጠቁምና ቀና ነው። መልእክቱ «ለተሻለው ነገር ተዘጋጁ!» የሚል ነው። በዚህ ክፍል በአስቸጋሪ ወቅት የተሻለ በረከት ሕይወት እንዲያጣጥሙ ሊከተሏቸው የሚገቡ ሦስት መመሪያዎችን ለጥቷቸዋል።

1. ክርስቲያናዊ ፍቅርን መንከባከብ (ማሳደግ) (3:8-12)

በጴጥሮስ መልእክቶች ከእግዚአብሔር ፍቅር በተጨማሪ እርስ በርሳችን ሊኖረን የሚገባው ፍቅር ተደጋግሞ የሚታይ መሪ አሳብ ነው። ጴጥሮስ ራሱ ይህንን ጠቃሚ ትምህርት መማር የነበረበት ቢሆንም፤ ለመማር ተቸግሮ ነበር። ኢየሱስ ከእርሱ ጋር ለመሆን ምን ያህል ታግሶት ይሆን!

ለእግዚአብሔር ሕዝብ በሚኖረን ፍቅር መጀመር ይገባናል (3:8)። «በመጨረሻም» የሚለው ቃል «ሁሉን ለማጠቃለል» ማለት ነው። ሕግ ሁሉ በፍቅር እንደሚጠቃለል ሁሉ (ሮሜ 13:8-10)፤ የሰዎች ኅብረትም የተሟላ የሚሆነው በፍቅር ነው። ይህ እውነት በእያንዳንዱ ክርስቲያንና በእያንዳንዱ የሕይወት ዘርፍ በሥራ ላይ የሚውል ነገር ነው።

ይህም ፍቅር በልብ አንድነት ይረጋገጣል (ፊልጵ. 2:1-11ን ይመልከቱ)። አንድነት ማለት አንድ ዓይነት መሆን ማለት አይደለም። ነገር ግን ልዩነትን አጥብቦ መተባበር ማለት ነው። የሰውነት አካላት ልዩ ልዩ ቢሆኑም በአንድነት እንደሚሠሩ ሁሉ፤ ክርስቲያኖችም

አንዳንድ ነገሮች እንዴት መሠራት እንዳለባቸው ቢለያዩም ምንና ለምን እንደሚሠራ ግን መስማማት አለባቸው። አንድ ሰው የዲ.ኤል. ሙዲን የወንጌል የሰብከት ዘዴ ተቃውሞ ሲናገረው ሙዲ «እኔ ለመሻሻል ዝግጁ ነኝ። የአንተ ዘዴ ምንድን ነው?» ብሏል። ይህን የጠየቀው ሰውም ምንም እንደሌለው ተናግሮአል! ሙዲም «እንግዲያውስ ባለኝ የሰብከት ዘዴ እቀጥላለሁ» አለው። ምንም ዓይነት መንገድ ብንጠቀምም ጥማታችን ክርስቶስን ማክበር፣ የጠፉትን ማዳንና ቤተ ክርስቲያንን መገንባት ነው።

ሌላው የፍቅር መግለጫ ርኅራኄ ሲሆን፣ ይህም የሌሎችን ፍላጎት ለማሟላት በቅን ስሜት አብሮ መሆን ነው። «ኀዘኔታን» የሚለው ቃልም የመጣው ከዚሁ ነው። እርስ በርሳችን መጨካከን የለብንም። ደስታንና መከራን አብረን መካፈል አለብን (ሮሜ 12:15)። ለዚህ መሠረቱ በአንድ ቤተሰብ ውስጥ ያለን ወንድማማቾች መሆናችን ነው (1ኛ ጴጥ. 1:22፤ 2:17፤ 4:8፤ 5:14ን ይመልከቱ)። እርስ በርሳችን እንድንዋደድ ከእግዚአብሔር ተምረናል» (1ኛ ተሰ. 4:9)።

ፍቅር ለሌሎች በማዘን ራሱን ይገልጻል፤ ለሌሎች የሚያዝን ልብ አለው። በሮም ግዛት ይህ ዓይነቱ ባሕርይ የብቃት መለኪያ ተደርጎ የሚደነቅ አልነበረም፤ ነገር ግን የክርስትና መልእክት ይህንን ሁሉ ለውጦታል። ዛሬም ብዙ ዓይነት አሳዛኝ ዜናዎችን ስለምንሰማ፣ ስሜታችንን በማገድ እንደማይሰማን እንሆናለን። ርኅራኄን በሕይወታችን በማሳደግ ስለ ሌሎች ግድ እንደሚለን ማሳየት አለብን።

«ትሑታን ሁኑ» ሲል ጨዋ ሁኑ ከማለት ያለፈ ነው። ዝቅ ማለት የትሕትና መሠረት ነው። ትሑት ሰው ደግሞ ሌሎችን ከራሱ በፊት ያስቀድማል።

መውደድ ያለብን የእግዚአብሔርን ሕዝብ ብቻ ሳይሆን ጠላቶቻችንንም ጭምር ልንወድ ይገባናል (1ኛ ጴጥ. 3:9)። ይህ መልእክት የተጻፈላቸው ሰዎች የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመፈጸማቸው ምክንያት በስደት ውስጥ እያለፉ ነበር። ጴጥሮስ ያስጠነቀቃቸው የባስ መከራ እየመጣ በመሆኑ ራሳቸውን እንዲያዘጋጁ ነው። አስቸጋሪ ጊዜያት ከፊት ለፊት ስላሉ፣ የዛሬዋም ቤተ ክርስቲያን ራሷን ብታዘጋጅ ይሻላታል። እንደ ክርስቲያን ከሦስቱ በአንደኛው ደረጃ ላይ እንኖራለን። በመልካም ፈንታ ክፋትን እንመልሳለን፣ ይህ ሰይጣናዊ ደረጃ ነው። ለመልካም መልካምን ለክፋት ደግሞ ክፋትን እንመልሳለን፣ ይህም ሰዋዊ ደረጃ ነው። በክፉ ፈንታ መልካምነትን እንመልሳለን፣ ይህ መለኮታዊው ደረጃ ነው። ኢየሱስ የመጨረሻው ደረጃ ምሳሌ ነው (2:21-23)። እንደተወደዱ የእግዚአብሔር ልጆች

የፍትሕ መሠረት የሆነውን «ዓይንን በዓይን፣ ጥርስን ደግሞ በጥርስ» መመለስ የለብንም (ማቴ. 5:38-48)። እግዚአብሔር እኛን በሚያይበት ምሕረት ሌሎችን ልናይ ይገባናል።

ይህ ማስጠንቀቂያ ለጴጥሮስ የተለየ ትርጉም አለው። ምክንያቱም እርሱ ራሱ የክርስቶስን ጠላቶች በሰይፍ ሊመክት ሞክሯልና (ሉቃስ 22:47-53)። ጳውሎስም ሳይለወጥ በፊት ቤተ ክርስቲያንን ለመቃወም የቻለውን ሁሉ ሞክሯል። ጳውሎስ ከተለወጠ በኋላ ግን የእግዚአብሔርን ውጊያ ለመዋጋት የሰዎችን ጦር መሣሪያ አልተጠቀመም (ሮሜ 12:17-21፤ 2ኛ ቆሮ. 10:1-6)። ጴጥሮስና ሌሎች ሐዋርያት በተለደዱ ጊዜ የታመኑት በራሳቸው ጥበብና ኃይል ሳይሆን፣ በጸሎትና በእግዚአብሔር ኃይል ነበር (የሐዋ. ሥራ 4:23ን ይመልከቱ)።

ሁል ጊዜ ለክርስትና እንደተጠራን ማስታወሳችን ጠላቶቻችን ሲጎዱን እንድንወዳቸውና በሚገባ እንድናስተናግዳቸው ይረዳናል። «በረከትን ልንወርስ» ተጠርተናል። ዛሬ በምድር የሚገጥሙን ስደቶች ወደፊት በመንግሥተ ሰማይ ለሚጠብቁን የተባረከ የክብር ርስት ይጨምሩልናል እንጂ አንዳች የሚያጎድሉብን ነገር የለም (ማቴ. 5:10-12)። ነገር ግን ዛሬም ጠላቶቻችንን በፍቅርና በምሕረት ስናስተናግዳቸው፣ በረከትን እንወርሳለን። በረከትን ለእነርሱ በማካፈል፣ እኛም በረከትን እንቀበላለን! ለአንድ አማኝ ስደት መንፈሳዊ ማዕድ ነው። በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ የምናያቸው ቅዱሳንና ሰማዕታት ይህንን እውነት ይመሰክራሉ።

እርስ በርሳችን ልንዋደድ፣ ጠላቶቻችንን ልንወድና ሕይወትን ልናፈቅር ይገባናል (1ኛ ጴጥ. 3:10-12)። የስደት አይቀሬነት አንድን አማኝ በሕይወት ተስፋ እንዲቆርጥ ሊያደርገው አይገባም። በሌሎች ዘንድ «ከፋ ቀናት» የተባሉት ከላይ የተጠቀሱትን ለሚያሟላ ክርስቲያን «በጎ ቀናት» ይሆኑለታል።

በመጀመሪያ፣ ሕይወትን ለማፍቀር መወሰን አለብን። ይህ ደግሞ የፈቃድ ጉዳይ ነው። «ሕይወትን ሊወድ. . . የሚፈልግ»። ይህም በእያንዳንዱ ሁኔታ ውስጥ የተሻለውን የሚያይ የእምነት ክፍል ነው። በመጽሐፈ መክብብ ከተገለጸውና «ሕይወትን ጠላታ ሁሉም ከንቱ ነፋስንም እንደመከተል ነው» (2:17) በማለት ተስፋን ከሚያጨልመው አሳብ ጋር የሚቃረን ነው። ሕይወትን በመታገሥ ሸክም ልናደርገው ወይም ከጦርነት እንደሚሸሽ ርጠን ልናመልጠው፣ ወይም እግዚአብሔር ሁሉን እንደሚቆጣጠር በማወቃችን ልንደሰትበት እንችላለን። ጴጥሮስ ከእውነት የራቀና እውነታን የማይቀበል የሥነ

ልቦና ጂምናስቲክ አይደለም ያቀረበው። ነገር ግን አንባቢዎቹ ለሕይወት ቀና አመለካከት እንዲኖራቸውና በእያንዳንዱ ሁኔታ ውስጥ በእምነት የሚበልጠውን ነገር እንዲያገኙ ያደፋፍራል።

በሁለተኛ ደረጃ፡ አንደበታችንን መግታት አለብን። በሕይወታችን ችግር የሚፈጥሩት ነገሮች ምክንያታቸው በተላላተ መንፈስ ውስጥ ሆነን የምንናገራቸው ቃላት ናቸው። እያንዳንዱ ክርስቲያን ያዕቆብ 3ን በየቀኑ እያነበበ መዝሙር (141)፡3ን ደግሞ መጸለይ አለበት። ጴጥሮስ የጥድፊያ ንግግር የሚያስከትለውን በሚገባ ተረድቷል! በቅዱሳን ሕይወት ውሸት ስፍራ የለውም።

በሦስተኛ ደረጃ፡ መልካምን እያደረግን ክፋትን መጥላት አለብን። አንድን ነገር የማንፈልገውና ከሕይወታችን የምናስወግደው ስለምንጠላው ነው። አንድን ኃጢአት ገሸሽ ማድረግ ብቻ ሳይሆን፤ ስለምንጠላው መራቅም አለብን።

በመጨረሻም፡ ሰላምን ልንፈልግ ያሻናል። «የሚያስተራርቁ ብፁዓን ናቸው፡ የእግዚአብሔር ልጆች ይባላሉና» (ማቴ. 5:9)። ወጣ ብለን ጠብን ብንፈልግ እናገኘዋለን፤ እንዲሁም ሰላምን ብንሻ እናገኘዋለን። ይህ ማለት ግን «የተከፈለው መሥዋዕትነት ተከፍሎ የሚገኝ ሰላም» ማለት ግን አይደለም። ምክንያቱም የሰላም መሠረት ጽድቅ መሆን አለበት (ያዕቆብ 3:13-18)። በቀላል ቋንቋ ሲነገር፡ አንድ ክርስቲያን ከሰዎች ጋር በሚኖረው ግንኙነት እኔ ያልኩት ካልሆነ በማለት ችግር የሚፈጥር ሳይሆን፤ ማዕከሉን የሚጠብቅ መሆን አለበት ማለት ነው። «ቢቻላችሁስ በእናንተ በኩል ከሰው ሁሉ ጋር በሰላም ኑሩ» (ሮሜ 12:18)። አንዳንድ ጊዜ ግን ያስቸግራል! ሮሜ 14:19ን አንብቡ፤ ባለንበት ሁኔታ ውስጥ ሰላምን ለማስፈን ጠንክረን መሥራት እንዳለብን ተነግሮናል። በሰላም መኖር ሳይታሰብ በድንገት የሚመጣ ነገር አይደለምና።

«ነገር ግን በስደት ውስጥ ያለ ክርስቲያን ጠላቶቻችን እኛን ለማጥቃት ይህን ሁኔታ ቢጠቀሙበትስ?» በማለት ይጠይቅ ይሆናል። «እኛ ሰላም ብንፈልግም እነርሱ ግን ሁልጊዜ ጠብ ቢፈልጉስ!»። ጴጥሮስ ሲመክራቸው የእግዚአብሔር ዓይኖች በሕዝቡ ላይ ጆሮዎቹም ለጸሎታቸው የተከፈቱ መሆናቸውን ያረጋግጥላቸዋል (ጴጥሮስ ይህንን የተማረው ኢየሱስን ሳያይ በውኃ ላይ ለመሄድ በሞክረ ጊዜ ነበር-ማቴ. 14:22-33)። እግዚአብሔር እኛን ከጠላቶቻችን የመጠበቅና የሚያስፈልገንን የመስጠት ብቃት ስላለው በእርሱ ልንታመን ያስፈልጋል (ሮሜ 12:17-21)።

ጴጥሮስ እነዚህን ዓረፍተ ነገሮች የወሰደው ከመዝሙረ ዳዊት (34)፡12-15 በመሆኑ፥ ሙሉውን መዝሙር ማንበቡ ይጠቅማችኋል። በእግዚአብሔር በኩል «በጎ ዘመን» ምን ማለት እንደሆነ ይገልጻል። ቀኖቹ የግድ ከችግር ነፃ የሆኑ ላይሆኑ ይችላሉ። ምክንያቱም ዘማሪው ስለ ፍርሃቶች (ቁ. 4)፥ ችግሮች (ቁ. 6፥ 17)፥ ጭንቀቶች (ቁ. 19)፥ እና ስለተሰበረ ልብ ይናገራል (ቁ. 18)። «በጎ ዘመን» «ሕይወትን ለሚወድ» አማኝ ተከልሎና ተደላድሎ የሚኖርበት ኑሮ ላይሆን፥ በሕይወቱ በሚገጥሙት ችግርና መከራ መሃል የእግዚአብሔርን ርዳታና በረከት ሲለማመድ ማለት ነው። በዚህም ወቅት ጌታን ያከብራል (ቁ. 1-3)፥ የጸሎቱን መልስ ያገኛል (ከቁ. 4-7)፥ የእግዚአብሔርን መልካምነት ያጥማል (ቁ. 8)፥ እንዲሁም እግዚአብሔር ቅርብ እንደሆነ ይረዳል (ቁ. 18)።

በሚቀጥለው ጊዜ «ከፉ ቀን» ያጋጠማችሁ ሲመስላችሁና ሕይወት ሲያስጠላችሁ መዝሙር (34)ን ስታነቡ ለእግዚአብሔር ክብር «በበጎ ዘመን» ውስጥ እንዳላችሁ ትረዳላችሁ!

2. የክርስቶስን ጌትነት ተለማመዱ (3፡13-15)

እነዚህ ቁጥሮች 1ኛ ጴጥሮስ በመከራ ውስጥ ስለሚገለጥ የእግዚአብሔር ጸጋ የሚያስተምረውን ሦስተኛ ክፍል ያስታውቁናል። እግዚአብሔርን መፍራት ማናቸውንም ፍርሃት ድል እንደሚነሣ የሚገልጠውን ጠቃሚ መርህ ያስታውቃሉ። ጴጥሮስም ተግዛጹን ለማጠናከር ከኢሳይያስ 8፡13-14 ይጠቅሳል- «ዳሩ ግን ጌታን እርሱም ክርስቶስን በልባችሁ ቀድሱት» (3፡15)።

የኢሳይያስ ትንቢት እዚህ ጋ መጠቀሱ በጣም ጠቃሚ ነው። የይሁዳ ንጉሥ የነበረው አካዝ በአሦር ሠራዊት ተከብቦ ግራ ተጋብቶ ነበር። እስራኤልና ሶርያ ከእነርሱ ጋር ይተባበር ዘንድ፥ አካዝን ጠይቀውት ነበር፤ እርሱ ግን አልተባበርም አለ። ስለዚህም እስራኤልና ሶርያ ይሁዳን ለመውረር ሞከሩ። ነገር ግን በድብቅ አካዝ ከአሦራውያን ጋር ተስማማ። ነቢዩ ኢሳይያስም ፥ አካዝ እግዚአብሔር የማይወደውን የኅብረት ስምምነት በማድረጉ አስጠንቅቆታል፤ በእግዚአብሔር ብቻ እንዲታመን መክሮታል። «የሠራዊትን ጌታ እግዚአብሔርን ቀድሱት፤ የሚያስፈራችሁና የሚያስደነግጣችሁም እርሱ ይሁን» (ኢሳ. 8፡13)።

እንደ ክርስቲያን አንዳንዴ አጣብቂኝ ውስጥ እንገባለን፥ በፍርሃትም ተንጠን የተሳሳቱ ውሳኔዎችን እናደርጋለን። ነገር ግን፥ በልባችን «ክርስቶስን ጌታ አድርገን ብንቀድሰው» ሰዎችንም ሆነ ሁኔታዎችን አንፈራቸውም። ጠላቶቻችን ሊያጠቁን ይችላሉ፥ ነገር ግን የበለጠ የምንጎዳው በእግዚአብሔር ከመታመን ስናቆም ነው። በጥቅሉ

ስናየው፥ ደግ የምናደርግ ከሆነ ሰዎች አይቃወሙንም፥ ሆኖም ግን ለተቃውሞ ቢነሡብንም እንኳ፥ ምስክርነታችንን ተመቻምቶን ከማበላሸት ይልቅ፥ ስለ ጽድቅ መከራ ብንቀበል ይሻለናል። ጴጥሮስ ይህንን መሪ አሳብ በምዕራፍ 4:12-19 በዝርዝር አቅርቦታል።

ከጠላት ጋር ስንፋለም፥ ኢየሱስ ክርስቶስን በልባችን ካንገሥነው በፍርሃት ከመራድ ይልቅ እንባረካለን። በቁጥር 14 ላይ «ብፁዓን» ናችሁ የሚለው ቃል በማቴዎስ 5:10 ላይ ካለው ጋር ተመሳሳይ ነው። ይህም «ከመነገር የሚያልፍ ክብር የሞላበት ሐሜት» አንዱ ክፍል ነው (1ኛ ጴጥ. 1:8)።

ጌታ ኢየሱስ የሕይወታችን ጌታ ሲሆን እያንዳንዱ የኑሮ ቀውስ ለምስክርነት የተሻለ ዕድል ይሰጠናል። «ዕቃቤ» የሚለው የአማርኛ ቃል መልስ መስጠትን እንጂ ንስሐ መግባትን አያመለክትም። ይህም የሚሰጠው በፍትሕ አደባባይ ነው። እምነታችንን የምንመለከትበት የሥነ መለኮት ጥናት ዘርፍ «አፖሎጂቲክስ» ይባላል። ተስፋ በተቆረጠባቸው ነገሮች ላይ እያንዳንዱ አማኝ በውስጡ ስላለው ተስፋ መልስ ለመስጠት የተዘጋጀ መሆን ይኖርበታል። አንድ ችግር ሲፈጠር፥ አማኝ ያልሆኑ ሰዎች ቁጭ ብለው ፍጻሜውን ብቻ ስለሚጠባበቁ ይህ ሁኔታ አማኝ በእምነትና በተስፋ ተሞልቶ እንዲመስክር በር ይከፍታለታል።

ይህ ምስክርነትም በፍርሃትና በአክብሮት የሚሰጥ እንጂ ሁሉን አውቃለሁ በሚል ባሕርይ ሊቀርብ አይገባም። እኛ ምስክሮች እንጂ ጠበቃዎች አይደለንም። መጠንቀቅ ያለብን ሕይወታችን ዕቃቤአችንን ማገዙ ላይ ነው። ጴጥሮስ የመከረን ክርስቲያኖች ከማያምኑ ጋር እንዲከራከሩ ሳይሆን፥ የምናምነውን ለምን እንደምናምን በፍቅር ላልዳኑት ማቅረብ ነው። ዋና ዓላማው በክርክር ማሸነፍ ሳይሆን፥ ሰዎችን ወደ ክርስቶስ መንግሥት ማምጣት ነው።

«ክርስቶስን በልባችሁ ቀድሱት» ምን ማለት ነው? ሁሉን ነገር ለእርሱ አስረክቦ፥ እርሱን ለማስደሰትና ለማክበር መኖር ማለት ነው። ይህም ሰዎች የሚያደርጉብንን ክፋት ሳይሆን፥ እግዚአብሔር የማይደሰትባቸውን ነገሮች መፍራት ነው። ይህ አቀራረብ በሚያስገርም ሁኔታ ሕይወታችንን የቱን ያህል የተስተካከለ ያደርገው ይሆን! የሚገኝበትን ትርፍ በመቀመር ሳይሆን ማቴዎስ 6:33 ና ሮሜ 12:1-2 ያጣመረ የእግዚአብሔር ቃል የሚታዘዝ የዕለት ተዕለት የእምነት ባሕርይ ነው። ይህም በሕይወታችን በሚፈጸመው የእግዚአብሔር ፈቃድ መርካት ነው (ዮሐ. 4:31-34)። ጌታ ኢየሱስ የሕይወታችን ጌታ የመሆኑ አንደኛው ማረጋገጫ ለሌሎች ስለ እርሱ

በመንገር ወደ መንግሥቱ እንዲመጡ ለመመስከር ያለን ዝግጁነትና መሻት ነው።

3. በጎ ሕሊና ይኑራችሁ (3:16-17)

«ሕሊና» የሚለው ቃል ከእውቀት ጋር የተያያዘ ሲሆን ሕሊናችን ውስጣዊ ፍርድን የሚሰጠን ምስክር፤ በሥራችን የምንወድስበት ወይም ደግሞ የምንወቀስበት እንደሆነ እንድናውቅ የሚረዳን ክፍል ነው (ሮሜ 2:14-15ን ይመልከቱ)። ሕሊናችን የእግዚአብሔርን እውነት በሚያስገባ መስኮት ሊመሰል ይችላል። ባለመታዘዝ ብንጸና መስኮቱ ብርሃን እስከማያሳልፍ ድረስ ይሆናል። ይህም «ለረከሰ ሕሊና» ይዳርገናል (ቲቶ 1:15)። «የደነዘዘ ሕሊና» ደግሞ ደጋግሞ ኃጢአት በመሥራቱ፤ ትክክል የሆነውንና ያልሆነውን መለየት እስከማይችል ድረስ የማይሰማው ነው (1ኛ ጢሞ. 4:2)። ሕሊናችን ዓመፅን እያጸደቀ መልካም የሚያደርጉትን የሚኮንን ከሆነ ይመረዛል። መጽሐፍ ቅዱስ የዚህ ዓይነቱን «ክፉ ሕሊና» ብሎ ይጠራዋል (ዕብ. 10:22)። አንድ ወንጀለኛ በጓደኞቹ ላይ ቢጮኹ፤ የጥፋተኝነት ስሜት ይሰጣዋል፤ ነገር ግን በሚሠራው ወንጀል ውጤታማ ከሆነ ይደሰታል።

ሕሊና በመስኮት አልፎ በሚመጣው የብርሃን እውቀት ይታዝዛል። አንድ አማኝ ቃሉን ሲያጠና የእግዚአብሔርን ፈቃድ በተሻለ ሁኔታ ይረዳል፤ ሕሊናውም መልካምና ክፉን ለመለየት የሚያስችል ዐቅም ይኖረዋል። «በጎ ሕሊና» ክፉ ለማድረግ ስናስብ የሚወቅስን፤ ትክክል ስንሠራ ደግሞ ሥራችንን የሚያጸድቅ ነው። ሕሊናን ጠንካራና ንጹሕ ለማድረግ ጥረት ማድረግን ይጠይቃል (የሐዋ. ሥራ. 24:16)። በመንፈሳዊ እውቀትና በመታዘዝ ካላደግን፤ በጥቃቅን ነገር የሚበላጭ «ደካማ ሕሊና» እናዳብራለን (1ኛ ቆሮ. 8)።

በጎ ሕሊና አንድን አማኝ በፈተና ጊዜያት እንዴት ሊያግዘው ይችላል? በሰዎችና በእግዚአብሔር ፊት መልካምን እንዳደረገ ስለሚያውቅ ያበረታታዋል፤ ስለዚህ አማኙ አይፈራም። በጀርመን አገር በወርምስ በማርቲን ሉተር መቃብር መታሰቢያ ላይ የተጻፈው ሚያዝያ 18 ቀን 1521 ለቤተ ክርስቲያን ጉባዔ የተናገረው ቃል ነው። «በፈታችሁ ቆሜያለሁ፤ ከዚህ ሌላ ምንም ለማድረግ አልችልም። እግዚአብሔር ይርዳኝ። አሜን!» ሕሊናው በእግዚአብሔር ቃል ስለታጠረ፤ ያለአግባብ የምትጓዘውን ቤተ ክርስቲያን ፊት ለፊት ለመቃወም ድፍረትን ሰጠው!

በጎ ሕሊና ለልባችን ሰላምን ይሰጠናል፤ በውስጣችን ሰላም ካለን ደግሞ ከውጭ ያለውን ጦርነት ያለ ፍርሃት እንገጥማለን። ቅብጥብጥ ሕሊና ልብን በመከፋፈል የሰውን ድፍረት ይሰርቃል፤ ከዚህ የተነሣም

የሚገባውን ያህል ሠርቶ ውጤታማ አይሆንም። ሕሊናችን እየወቀለን ስለ ክርስቶስ በድፍረት እንዴት መመስከር እንችላለን?

በጎ ሕሊና ሰዎች ስለ እኛ ምን ይላሉ፤ ምንስ ያውቃሉ፤ ምንስ ያደርጉናል የሚለውን ፍርሃት ከውስጣችን ይነቅላል። ክርስቶስ ጌታችን ሆኖ እግዚአብሔርን ብቻ የምንፈራ ከሆነ፤ የጠላቶቻችን ዛቻ፤ አሳብ፤ ወይም ድርጊት ልንፈራ አይገባም። «እግዚአብሔር ረዳቴ ነው፤ አልፈራም ሰው ምን ያደርገኛል?» እንላለን [መዝ. (118)፡6]። ጴጥሮስ በፈተና የወደቀው ጠላትን በመፍራቱና ጌታን በመከዳ ነው።

ጴጥሮስ በግልጽ እንዳስቀመጠው ክፉና በጎን መለያ መንገዱ ሕሊና ብቻ አይደለም። አንድ ሰው «በበጎ ሥራ» ወይም «ክፉ ሥራ» ሊሰማራ ይችላል። አንድ ሰው የእግዚአብሔርን ቃል ሳይታዘዝ ሕሊናዬ ምንም ስላልወቀለኝ ትክክል ነኝ የሚል ከሆነ፤ ይህ ሰው ሕሊናው በመሠረታዊ ቀውስ ውስጥ መሆኑን እያስረገጠ ነው። ሕሊና ትክክለኛ ምሪት የሚሰጠው የእግዚአብሔር ቃል ብቻ አስተማሪው ሲሆን ነው።

በአሁኑ ዘመን በጎብረተሰቡ ውስጥ ብዙ ክርስቲያኖች በሐሰት ይከሰሳሉ። የእኛ መመዘኛዎች ባልዳነው ዓለም ያሉት አይደሉም። በመሠረቱ ክርስቲያኖች ችግር ፈጣሪዎች አይደሉም። ነገር ግን ያሉትን ችግሮች በትክክል ይገልጧቸዋል። አንድ ዳግም የተወለደ ሰው በአንድ ቢሮ መሥራት ቢጀምር፤ ወይም በአንድ ኮሌጅ ወዳለ መኝታ ክፍል ቢዛወር በአጭር ጊዜ ውስጥ ችግሮች ይገለጣሉ። ክርስቲያኖች ለጨለማው ዓለም ብርሃን ናቸው (ፊልጵ. 2፡15)፤ ስለዚህም «ፍሬ የሌለውን የጨለማ ሥራ» ይገልጡታል (ኤፌ. 5፡11)።

ዮሴፍ በጳጢፋራ ቤት ሲያገለግልና ኃጢአት ለማድረግ እምቢ ሲል በሐሰት ተከሶ በወጎኒ ተጥሏል። በባቢሎን የነበሩ የመንግሥት ባለሥልጣናት ሕይወቱና ሥራው የእነርሱን ክፉ ሥራ ስለሚገልጥና ምስክር ስለሆነባቸው፤ ዳንኤልን ችግር ውስጥ ለመከተት ዐቀዱ። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ ኑሮው የሰዎችን ኃጢአተኛ ልብና ሥራ ስለገለጠባቸው ሰቀሉት (ዮሐ. 15፡18-25ን ይመልከቱ)። «በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ» (2ኛ ጢሞ. 3፡12)።

በጎ ሕሊና እንዲኖረን ከፈለግን፤ በሕይወታችን ያለውን ኃጢአት መናዘዝ ያስፈልገናል (1ኛ ዮሐ. 1፡9)። «መስኮቱን በንጽሕና መጠበቅ» አለብን። የእግዚአብሔርን ቃል ለማንበብ ጊዜን በመስጠት «ብርሃኑን ማስገባት» አለብን። በሳል ሕሊና በዕውቀት ላይ የተመሠረተ መታዘዝ

ሲሆን፤ አንድን ክርስቲያን ላልዳኑት እንዲመስከር ያበረታታዋል። በስደትና በመከራ ወቅት ብርታትን ይሰጠናል።

ማንም ክርስቲያን ክፉ አድርጎ መከራን መቀበል የለበትም፤ ነገር ግን በጎ አድርጎ መከራን ቢቀበል መደንገጥ አይኖርበትም። ዓለማችን ምስቅልቅሷ የወጣ በመሆኑ ሰዎች «ክፉን መልካም፤ መልካሙን ደግሞ ክፉ» እንዲሁም «ጨለማውን ብርሃን ብርሃኑንም ጨለማ» ብለው ይጠራሉ (ኢሳ. 5:20)። ኢየሱስ በኖረበት ዘመን የነበሩት የሃይማኖት መሪዎች ክርስቶስን «ክፉ አድራጊ» ብለው ጠሩት (ዮሐ. 18:29-30)። ይህ ሰዎች ምን ያህል ሊሳሳቱ እንደሚችሉ የሚያሳይ ነው።

የችግር ዘመን በቤተ ክርስቲያን ሲመጣ፤ ክርስቲያናዊ ፍቅርን ማሳደግ አለብን፤ ምክንያቱም ከፊት ይልቅ የወገኖች ማበረታቻና ርዳታ ያስፈልገናልና ነው። በጎ ሕሊና ሊኖረንም ይገባል፤ ምክንያቱም በጎ ሕሊና እንደ ጀርባ አጥንት ጠንካራና ደፋር ምስክር ያደርገናል። ምሥጢሩም የኢየሱስ ክርስቶስን ጌትነት በየዕለቱ መለማመድ ነው። እግዚአብሔርን የምንፈራ ከሆነ፤ ሰዎችን ልንፈራ አይገባም። «ኅፍረት የሚመጣው ሰዎችን ከመፍራት ነው» በማለት ሳሙኤል ጆንስን ተናግሯል። «በጎ ሕሊና የሚገኘው ግን እግዚአብሔርን በመፍራት ነው።»

ከኖኅ እንማር

(1ኛ ጴጥሮስ 3:18-22)

አንድ መጋቢ በማቴዎስ 16:18 ላይ ጌታ ለጴጥሮስ «አንተ ጴጥሮስ ነህ፤ በዚህችም ዓለት ላይ ቤተ ክርስቲያኔን እሠራለሁ፤ የገሃነም ደጆችም አይችሏትም።» በማለት ስለተናገረው ቃል ሲያብራራ፤ አንዲት ሴት በትርጉሙ ብዛት ተደንቃ «መጋቢ፤ ኢየሱስ ይህንን ያህል ችግር እንደሚያመጣ ቢያውቅ ኖሮ እነዚህን ቃላት ባልተናገረ ነበር» አለችው።

ጴጥሮስም ይህንን ክፍል ሲጽፍ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ካሉ አስቸጋሪ ምንግቦች አንዱ ሊሆን እንደሚችል አላሰበም ነበር። መልካምና የእግዚአብሔር ሰዎች የሆኑ የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎች በዚህ ክፍል ትርጉም ተከራክረዋል፤ ሆኖም አልተግባቡም። እኛ በዚህ ምንግብ ላሉት ችግሮች ሁሉ መፍትሔ መስጠት ባንችልም፤ ጴጥሮስ በመከራ ወቅቶች ክርስቲያኖችን ለማበረታታት የሰጠውን ተግባራዊ ዕገዛ ለማየት እንሞክራለን።

ከፍሉ ሦስት የተለያዩ አገልግሎቶችን ያቀርብልናል። የእነዚህን አገልግሎቶች ምንነት ከተረዳን፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ መከራ ለመቀበልና ለኢየሱስ ክርስቶስ ክብር ለመኖር እንችላለን።

1. የኢየሱስ ክርስቶስ አገልግሎት

በዚህ ክፍል ውስጥ ያለው ነገር በሙሉ ጴጥሮስ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ለመናገር ከፈለገው ነገር ወጣ ያለ ቢሆንም፤ ከምዕራፍ 2:21 ጋር ይመሳሰላል። ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔርን የታዘዘና ያለ አግባብ መከራን ለመቀበል ምሳሌ አድርጎ ጴጥሮስ ያቀርባል።

ሀ. የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት (3:18)። በቁጥር 17 ላይ ከክፉ ይልቅ መልካም አድርጎ መከራ መቀበል እንደሚሻል ሲጽፍ፤ ጳጳሩ ሆኖ ሳለ በኃጢአተኞች እጅ መከራ የተቀበለውን የኢየሱስን ምሳሌነት በመጥቀስ ነው (የሐዋ. ሥራ 3:14)። ኢየሱስ ለሞት አልፎ የተሰጠበት ምክንያት አንድ ጊዜ ስለ ኃጢአተኞች መሥዋዕት ሆኖ እነርሱን ወደ እግዚአብሔር ለማቅረብ ነው (1ኛ ጴጥ. 2:24፤ ዕብ. 9:24-28)። ስለ ራሱ ሳይሆን ለሌሎች ኃጢአት ምትክ በመሆን ሞተ፤ መልካም ነገርን በማድረግ መከራ ተቀበለ፤ እርሱ ምንም ኃጢአት አልሠራምና (1ኛ ጴጥ. 2:22)።

«ወደ እግዚአብሔር ለማቅረብ» የሚለው ሐረግ የሚያመለክተው ክርስቶስ በመስቀል ላይ በሠራው ሥራ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ስንቀርብ አድማጭ ማግኘታችንን የሚያሳይ ነው (ኤፌ. 2:18፤ 3:12፤ ዕብ. 10:19፤ ሮሜ 5:2)። የቤተ መቅደሱ መጋረጃ ከላይ እስከ ታች መቀደዱ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ወደ እግዚአብሔር የሚያደርሰው በር መከፈቱን ያመለክታል።

ለ. የኢየሱስ ክርስቶስ ስብከት (3:19-20)። «በመንፈስ ሕያው ሆነ» በሚለው ሐረግ ውስጥ መንፈስ የሚለው ቃል ምንን እንደሚያመለክት ለመለየት ብንቸገርም፤ የግሪክ አዋቂ ምሁራን እንደሚያስረዱት በቁጥር 18 መጨረሻ ላይ «በሥጋ ሞተ በመንፈስ ግን ሕያው ሆነ» ተብለው የተነጻጸሩት ሥጋና መንፈስ ናቸው። የዚህ ዓይነቱ ንጽጽር በማቴዎስ 26:41 እና በሮሜ 1:3-4 ላይም ቀርቧል። ስለዚህ ንጽጽር በኢየሱስ ሥጋና በመንፈስ ቅዱስ መካከል ሳይሆን፤ በሚሞት ሥጋና ሕያው በሚሆን መንፈስ መካከል ነው።

ጌታችን ሥጋ (ማቴ. 26:6)፤ ነፍስ (ዮሐ. 12:27) እና መንፈስ (ሉቃ. 23:46) አለው። ኢየሱስ ፍጹም አምላክና ፍጹም ሰው ነው እንጂ አምላክ ያደረበት ሰው አይደለም። እግዚአብሔር ስለ እኛ ኃጢአት ያላወቀውን እርሱን ኃጢአት አደረገው (ማር. 15:34፤ 2ኛ ቆሮ. 5:21)። ክርስቶስም በመስቀል ላይ ነፍሱን ለአባቱ አሳልፎ ሰጠ (ሉቃ. 23:46፤ ያዕ. 2:26)።

ኢየሱስ የደኅንነቱን መልእክት ያመጣው ለእነማን ነው? ጴጥሮስ «ነፍሳት» ያለው ሰዎችን ነው እንጂ መናፍስትን አይደለም (3:20) በአዲስ ኪዳን «መናፍስት» የሚለው ቃል መላእክትን ወይም አጋንንትን እንጂ ሰዎችን አያመለክትም። ቁጥር 22ም ይህንኑ ትርጉም ያዘለ ይመስላል። በተጨማሪም ኢየሱስ ሲኦልን ኅብኝቷል የሚል ክፍል ከመጽሐፍ ቅዱሳችን አናገኝም። የሐዋ. ሥራ 2:31 ኢየሱስ ወደ መቃብር እንደሚሄድ ይናገራል። ይህ ግን ሲኦልን የሚያመለክት አይደለም። «መቃብር» የሙታንን ዓለም የሚያመለክት ነው። እስከ ትንሣኤ ድረስ የሚቆዩበትን ጊዜያዊ ሥፍራ የሚያሳይ ነው (ራእ. 20:11-15)። ከአዲሱ የአሜሪካን መደበኛ መጽሐፍ ቅዱስ (New American Standard Bible) እና ከአዲሱ ዓለም አቀፍ ትርጉም (New International Version) መጽሐፍ ቅዱሶች በመመልከት ልዩነቱን ማግኘት ትችላለህ። ሲኦል የመጨረሻና ቋሚ የሆነ ያላመኑት ሰዎች የሚቀጡበት ቦታ ነው። ክርስቲያን ሲሞት፤ ወደ ሲኦል አይሄድም፤ ነገር ግን ከክርስቶስ ጋር ለመሆን ወደ ሰማይ ይሄዳል (ፊልጵ. 1:20-24)።

ጴጥሮስ እንደ ጻፈው ኢየሱስ በሞቱና በትንሣኤው መካከል «በወኅኒ ለነበሩ ነፋሳት» ሰብኳል። ጌታ የሰበከው ለእነማን ነው? የሰበከላቸው ምን ነበር? የሚሉ ጥያቄዎች መነሣታቸው አይቀርም። ቀድሞ እንደተገለጸው ይህ ክፍል አስቸጋሪ በመሆኑ አንድ ወጥ የሆነና ሁሉም የሚግባቡበት ትርጓሜ የለም። «ኢየሱስ ክርስቶስ የሰበከው ለእነማን ነው?» የሚለው ጥያቄ ሁለት ዓይነት ምላሽ ተሰጥቶታል። አንደኛው ምላሽ ኢየሱስ የሰበከው በሲኦል ውስጥ ለሚኖሩ በኃጢአታቸው ለጠፉ ሙታን ነው የሚል ሲሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ ኢየሱስ የሰበከው ምናልባት በሲኦል ላሉ የወደቁ መላእክት ሳይሆን አይቀርም (ይሁዳ 6) ይህም ከጥፋት ውኃ በፊት ከነበረው ዘመን ጋር የሚጋጠም ነው። «ሰበከላቸው» የሚለው ቃል ማወጁን እንጂ ወንጌል መሰበከን አያመለክትም። ስለዚህ መልእክቱ ክርስቶስ በሰይጣንና በመላእክቱ ላይ ያገኘውን ድል ለማወጅ ነው። ጴጥሮስ ለታሰሩት መናፍስት ምን እንደሰበከላቸው ባይነግረንም፤ መላእክት ደኅንነት ስለማያገኙ፤ የደኅንነት መልእክት ሊሆን እንደማይችል የተረጋገጠ ነው (ዕብ. 2:16)። (1ኛ ጴጥ. 3:22 እና ቆላ. 2:15 ይመልከቱ።)

ከጥፋት ውኃ ዘመን በፊት የነበሩት ከእነዚህ ጋር እንዴት እንደሚገናኙ ጴጥሮስ አይነግረንም። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ግን በዘፍጥረት 6:1-4 «የእግዚአብሔር ልጆች» ተብለው የተጠቀሱትና የሰውን ልጆች አግብተው ስማቸው የታወቀ ኃያላንን የወለዱት የወደቁት መላእክት ናቸው ብለው ያምናሉ። በሌላ በኩል ደግሞ «የእግዚአብሔር ልጆች» የሚለው ቅዱሳን መላእክትን እንጂ ክፉ መላእክትን አያመለክትም (ኢዮብ. 1:6፤ 2:1) ይላሉ። ከጥፋት ውኃ በፊት የነበረው ዓለም እጅግ ክፉ ስለነበር እነዚህ መናፍስት ከዚያ ጋር ግንኙነት ሳይኖራቸው አይቀርም የሚል አመለካከትም አለ (ዘፍ. 6:5-13፤ ሮሜ 1:18ን ይመልከቱ።)

ሐ. የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ (3:21)። ሞት የሚመጣው፤ መንፈስ ከሥጋ ሲለይ (ያዕ. 2:26) እንደመሆኑ መጠን፤ ትንሣኤ ደግሞ መንፈስ ወደ ሥጋ መመለስ ነው (ሉቃስ 8:55)። አብ ኢየሱስን ከሙታን አስነሥቶታል (ሮሜ 6:4፤ 8:11)፤ ነገር ግን ኢየሱስም ራሱን ከሞት የማስነሣት ሥልጣን ነበረው (ዮሐ. 10:17-18)። ይህ ተአምር ነው! ክርስቲያኖች «ሕያው ተስፋ» ያላቸው በክርስቶስ ትንሣኤ ምክንያት ነው (1ኛ ጴጥ. 1:3-4)። የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ከኖኅ ጋር ያለውን ግንኙነት ከፊት ባሉት ክፍሎች እንመለከታለን።

የትንሣኤን አስፈላጊነት ዝቅ አድርገን ማየት የለብንም። ትንሣኤ ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር መሆኑን ያውጃል (ሮሜ 1:4)። የደኅንነት ሥራ በእርሱ ተከናውኖ በእግዚአብሔር አብ ዘንድ

ተቀባይነትን አግኝቷል (ሮሜ 4:25)። ሞትም ድል ተነሥቷል (1ኛ ተሰ. 4:13-18፤ ራእ. 1:17-18)። የወንጌሉ መልእክት ትንሣኤን የሚያካትት ነው (1ኛ ቆሮ. 15:1-4)። ሞቶ የቀረ አዳኝ ሌሎችን ማዳን አይችልም። በየዕለቱ በሕይወታችንና በአገልግሎታችን የሚያስፈልገንን ኃይል የሚሰጠን ሞትን ያሸነፈው ኢየሱስ ነው (ገላ. 2:20)።

መ. የኢየሱስ ክርስቶስ እርገት (3:22)። ጌታ ትንሣኤው ከሆነ ከአርባ ቀን በኋላ፥ በክብር ቦታው በአብ ቀኝ ለመቀመጥ ወደ ሰማይ አረገ [መዝ. (110):1፤ ፊልጵ. 2:5-11፤ ዕብ. 12:1-3፤ የሐዋ. ሥራ 2:34-36]። አማኞችም ከእርሱ ጋር በሰማያዊ ስፍራ ተቀምጠዋል (ኤፌ. 2:4-6)፤ በእርሱም በኩል በሕይወት ይነግሣሉ (ሮሜ 5:17)። እርሱ የቤተ ክርስቲያን ሊቀ ካህን እና (ዕብ. 7:25፤ 4:14-16) ጠበቃ (1ኛ ዮሐ. 1:9-2:2) ሆኖ ያገለግላል። በሰማይ ለልጆቹ ቦታን ያዘጋጃል (ዮሐ. 14:1-6)፥ አንድ ቀን ተመልሶም ልጆቹን ወደ እርሱ ይወስዳቸዋል።

በዚህ ምንባብ የጴጥሮስ ዋና ትኩረት ክርስቶስ «በመላእክት፥ በሥልጣናትና በኃይላት» ሁሉ ላይ ስለተቀዳጀው ሙሉ ድል ነው (1ኛ ጴጥ. 3:22)፥ ይህም በክፋት የሰይጣን ሠራዊቶች ላይ ነው (ኤፌ. 6:10-12፤ ቆላ. 2:15)። ያልወደቁት መላእክት ምንጊዜም የእግዚአብሔር ናቸው። እንደ ክርስቲያኖች ለድል ሳይሆን የምንዋጋው ከድል ነው- ኢየሱስ ክርስቶስ በሞቱ፥ በትንሣኤውና በእርገቱ ካስገኘልን ድል በመነሣት ነው የምንዋጋው።

2. የኖኅ አገልግሎት

ኖኅ በእነ ጴጥሮስ ዘመን በአይሁድም ሆነ በክርስቲያኖች ዘንድ የተከበረ ሰው ነበር። ከዳንኤልና ከኢዮብ ጋርም ተያይዞ ተጠቅሷል (ሕዝ. 14:19-20)። በመዝሙርና በነቢያት መጻሕፍትም ስለ ጥፋት ውኃ ብዙ ጊዜ ተጠቅሷል። ኢየሱስ ክርስቶስም ከምጽአቱ ትንቢታዊ ትምህርት ጋር አያይዞ ኖኅን ጠቅሶታል (ማቴ. 24:37-39፤ ሉቃስ 17:26-27)። ጴጥሮስ ደግሞ በዚህ ክፍልና በሁለተኛው መልእክቱ (2:5፤ 3:6) ላይ ጠቅሶታል። ኖኅ ከእምነት አርበኞችም ጋር ተጠቅሷል (ዕብ. 11:7)።

ጴጥሮስ በኖኅና መልእክቱን በጻፈላቸው ሰዎች መካከል የተመለከተው ግንኙነት ምንድን ነበር? ኖኅ በአስቸጋሪ ወቅት ጽድቅን የሚሰብክ ሰው ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 2:5)። ይህ ሰው አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር በማድረጉ የሰዎች መሳቂያና መሳለቂያ ቢሆንም፥ ለ 120 ዓመታት የእግዚአብሔርን እውነት ሰብኳል (ዘፍ. 6:3)።

የጥንት ክርስቲያኖች ጌታ ኢየሱስ እንደተናገረው ዳግም ከመመለሱ በፊት ዓለም «እንደ ኖኅ ዘመን» እንደምትሆን ያውቃሉ (ማቴ. 24:37-39)። እነርሱም በዙሪያቸው ያለው ኅብረተሰብ አኗኗር መበላሸቱን ስለ ተመለከቱና ስደትም በመጀመሩ የጌታን ቃል አስበው ፈጥኖ እንደሚሆን ይጠባበቁ ነበር (2ኛ ጴጥ. 3:1-3)።

ኖኅ የሚሸነፍ በመሰለበት ሁኔታ ውስጥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የታዘዘ የእምነት ሰው ነበር። ይህም ጴጥሮስ መልእክቱን ለጸፈላቸው ሰዎች አበረታች ነው። ታማኝነትን የምንለካው በስኬት ከሆነ፤ ኖኅ ያገኘው ውጤት እጅግ ዝቅተኛ ነው፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ከፍተኛ ደረጃ ሰጥቶታል።

ጴጥሮስ በኖኅ ዘመን የነበረውን ውኃ ከክርስቲያን ጥምቀት ጋር ያገናኘዋል። እናንተ የቱንም ዓይነት የጥምቀት ሥርዓት ብትከተሉ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ግን የምታጠምቀው በማጥለቅ ነበር። ይህ ደግሞ የጌታችንን ሞት፣ በመቃብር መቆየቱንና የትንሣኤውን ምሳሌነት ያዘለ ነው። ጥምቀት ካለፈው ታሪክ ጋር የነበረን ግንኙነት መቋረጥን ያመለክታል። የተለወጠው ሰው የሚለያየው ከቤተሰብ፣ ከጓደኛና ከሥራ ሊሆን ይችላል። ለጥምቀት የሚዘጋጁት ሰዎች በጥንቃቄ መጠይቆች ይቀርቡላቸዋል። ምክንያቱም በመጠመቅ የሚያሳዩት መታዘዝ የቅድስናቸው አንድ ደረጃ እንጂ የቤተ ክርስቲያን «አባል» ለመሆን «የሚያስችል ሥርዓት» አይደለም።

የጥፋት ውኃ የክርስቶስ ሞት፣ የመቃብር ውስጥ ቆይታውና የትንሣኤው ተምሳሌት ነው። የጥፋት ውኃው መሬትን በፍርድ ሲውጣት ኖኅንና ቤተሰቦቹን ግን አንሳፍፎአቸዋል። የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን በኖኅ መርከብ ውስጥ የደኅንነትን ምሳሌ ታመለክታለች። ኖኅና ቤተሰቦቹ በእምነት መርከብ ውስጥ በመግባታቸው ዳኑ፣ ኃጢአተኞችም በክርስቶስ በማመንና ከእርሱ ጋር አንድ በመሆን ይድናሉ።

ጴጥሮስ ኖኅና ቤተሰቦቹ «በውኃ ዳኑ» ብሎ ሲጽፍ፣ ይህ ምሳሌ ደኅንነት የሚገኘው በጥምቀት አለመሆኑን አብራርቷል። ምክንያቱም ጥምቀት «መዳን ያገኘንበት የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ምሳሌ ነው» (1ኛ ጴጥ. 3:21)። ውኃ በለውነት ላይ ወይም ሰውነት በውኃ ላይ ማረፉ የኃጢአትን እድፈት አያነጻም። ይህንን ማድረግ የሚችለው የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ብቻ ነው (1ኛ ዮሐ. 1:7-2:2)። ይሁን እንጂ ጥምቀት ከአንድ ነገር- ከመጥፎ ሕሊና ያድነናል። ጴጥሮስ በኅ ሕሊና ለውጤታማ ምስክርነት እንደሚያስፈልግ ይነግራቸዋል (1ኛ

ጴጥ. 3:16)። የ«በጎ ሕሊና» መኖር አንዱ ክፍል ደግሞ በጥምቀት ለጌታ የገነባነውን ቃል ኪዳን መጠበቅ ነው።

ጴጥሮስ ጥምቀት የበጎ ሕሊና ልመና መሆኑን ለአንባቢዎቹ በማሳሰብ፤ በጥምቀት ሥርዓት ውስጥ የገቡትን ካለፈው የኃጢአት ኑሮ የመለየት ቃል ኪዳናቸውን መጠበቅ እንደሚገባ ይጠቁማል።

የጥፋት ውኃ የጊዜ ቅደም ተከተል ከጌታችን የትንሣኤ ቀን ጋር የተቀራረበ ግንኙነት አለው። የኖኅ መርከብ በአራራት ተራራ ላይ ያረፈችው በ7ኛው ወር በ17ኛው ቀን ነው (ዘፍ. 8:4)። የአይሁዶች ዓመታዊ አቆጣጠር በጥቅምት ሲጀምር፤ ኃይማኖታዊው የዓመት አቆጣጠር ደግሞ በሚያዝያ በቂጣ በዓል ይጀምራል (ዘጸ. 12:6)። ይህ ግን እስከ ሙሴ ዘመን ድረስ ተግባራዊ አልሆነም ነበር። ከጥቅምት ጀምሮ 7ኛው ወር ሚያዝያ ነው። ጌታችን የተሰቀለው በ14ኛው ቀን የቂጣ በዓል ወቅት ነበር (ዘጸ. 12:6)፤ በሦስተኛውም ቀን ከሙታን ተነሣ። ይህ ደግሞ የኖኅ መርከብ በአራራት ተራራ ወደ አረፈችበት ወደ 7ኛው ወር 17ኛው ቀን ይወስደናል። ስለዚህ የኖኅን ምሳሌ አጽንዖት ከሰጠው ከጌታችን ትንሣኤ ጋር ልናስተያየው እንችላለን።

ጌታችን በመስቀል ላይ ያደረገው የፍርድ ጥምቀት ነው። ይህም ከጥፋት ውኃ ፍርድ ጋር ይመሳሰላል (ማቴ. 20:22፤ ሉቃስ 12:50)። ጌታችን ሞቱን፤ የመቃብር ቆይታውንና የትንሣኤውን ሂደት ለመግለጽ የዮናስን ምሳሌነት ተጠቅሟል (ማቴ. 12:38-41)። ኢየሱስ ከዮናስ 2:4 በመጥቀስ በእርሱ ላይ የደረሰበትን ነገር ከዮናስ ጋር በማነጻጸር «ማዕበልህና ሞገድህ ሁሉ በላዩ አለፉ» ማለት ይችላል ነበር።

3. የዚህ ዘመን ክርስቲያኖች አገልግሎት

ጴጥሮስ ለአንባቢዎቹ ያካፈላቸው ዋና ዋና ትምህርቶች በዚህ ዘመን ለምንገኝ ክርስቲያኖችም ያስፈልጉናል።

በመጀመሪያ፤ ክርስቲያኖች ተቃውሞ እንደሚገጥማቸው መረዳት አለባቸው። የክርስቶስ ምጽኦት እየቀረበ ሲሄድ፤ መልካም ሥራችን የሰይጣንንና እግዚአብሔርን የማያውቁ ሰዎችን ቁጣ ያነሣላል። ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ ነቀፋ የሌለበትን ኑሮ ቢኖርም፤ እንደ ወንጀለኛ ተሰቅሏል። ኃጢአት የሌለበትን ኑሮ ቢኖርም፤ ጌታ ከጨካኞች መከራን ከተቀበለ እኛ እንዴት መከራን እናመልጣለን? ይሁን እንጂ መከራን የምንቀበለው ባለመታዘዝ ምክንያት ሳይሆን ስለ ጽድቅና ስለ መልካም ሥራ ስለመሆኑ ጥንቃቄ ማድረግ አለብን።

በሁለተኛው ትምህርት ደግሞ ክርስቲያን ጌታን ማገልገል ያለበት በእምነት እንጂ በሚያገኘው ውጤት ታምኖ መሆን የለበትም። ኖኅ

እግዚአብሔርን ታምኖ ሰባት ሰዎችን ብቻ አዳነ፤ ነገር ግን እግዚአብሔር አከበረው። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሲሞት በአጠቃላይ የተሸነፈ ቢመስልም የእርሱ ሞት ግን ታላቅ ድል ነበር። ዛሬም የክርስቶስ ጉዳይ የወደቀ ቢመስልም፤ ጌታ በዚህ ዓለም ውስጥ ያለውን ይፈጽማል።

ሦስተኛ፡ የክርስቶስ ድል የእኛ ድል በመሆኑ ልንበረታታ ይገባል። በውኃ ጥምቀት ክርስቲያኖችም ከጌታ ጋር አንድ ይሆናሉ (ሮሜ 6፤ 1ኛ ቆሮ. 12:12-13)። በጌታ የምንኖረውና ለስሙ የምንመስክረው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው (የሐዋ. ሥራ 1:8)። ለተቃዋሚዎቻችን ኃይል የሚሰጠው ሰይጣን ነው። እርሱ ደግሞ ሥልጣናትና ኃይላትን ድል በነሳው በክርስቶስ ተሸንፎአል። ኢየሱስ በሰማይና በምድር ሁሉ ላይ ሥልጣን አለው» (ማቴ. 28:18)፤ ስለዚህ እኛ በድልና በመታመን ወደፊት ልንጓዝ እንችላለን።

ሌላው ገቢራዊ ትምህርት ጥምቀታችን አስፈላጊ የመሆኑ ጉዳይ ነው። ጥምቀት ከክርስቶስ ጋር አንድ የሚያደርገን፤ ካለፈው ሕይወታችን ጋር ያለን ግንኙነት የመቋረጡና በጌታ ርዳታ አዲስ ሕይወት የመጀመራችን ምልክት ነው (1ኛ ጴጥ. 4:1-4)። ለእግዚአብሔር ለመታዘዝ ያለንን ዝግጁነት መግለጫ ነው። ስለዚህ የጴጥሮስን ምሳሌ ለመጠቀም እንድንችል የውል ስምምነት የሚለውን ቃል ልንቀበል እንችላለን። ጥምቀትን ማቃለል ኃጢአት ነው። በእርግጥም አንዳንዶቹ ጥምቀት ደኅንነት ያስገኛል ብለው ያስተምራሉ፤ ሌሎች ደግሞ ያቀሉታል። ሁለቱም ትክክል አይደሉም። አማኝ በኅ ሕሊና እንዲኖረው ካስፈለገ እግዚአብሔርን ሊታዘዝ ይገባል።

ከዚህ በተጨማሪ ግልጽ ማድረግ የምሻው ጥምቀትን የመንፈሳዊነትና የኅብረታችን መመዘኛ እንዳናደርገው ነው። ጌታን የሚወዱ ነገር ግን በጥምቀት ጉዳይ ከእኛ አመለካከት ጋር የማይስማሙትን ወንድምና እኅቶቻችንን ልናከብርቸው ይገባል። ጄኔራል ዊልያም ብዙ «የደኅንነት ሠራዊት» (Salvation Army) ከመሠረተ በኋላ ሌላ ቤተ ክርስቲያን እንዳትሆን የጥምቀትን ሥርዓት ለመተው ወስኖ ነበር። ኩዋክርስ የሚባለው የክርስቲያኖች ኅብረት ደግሞ ስለ ጥምቀት ትምህርት ካላቸው አስተምህሮ የተነሣ የጥምቀትን ሥርዓት አይፈጽሙም። እኔ ስለ ጥምቀት ያለኝን አቋም ገልጼለሁ። ይህን አቋሜን ግን ለሌላ ነገር መመዘኛ አላደርገውም። «እንግዲያስ ሰላም የሚሰፍንበትና እርስ በርሳችንም የምንታነጽበትን እንከተል» (ሮሜ 14:19)። «እያንዳንዱ በገዛ አእምሮው አጥብቆ ይረዳ» (14:5)።

ቁም ነገሩ እያንዳንዱ ክርስቲያን ለጌታ ለመገዛት ቃል መግባቱ እና ይህንም ለመተግበር ቁርጥ ውሳኔ ማድረጉ ላይ ነው። ብዙዎች ይህን ቃል ኪዳን በጥምቀት ሥርዓት ቢፈጽሙትም በጊዜ ብዛት ሊዘነጉት ወይም ሊያቃልሉት ይችላሉ። ጌታን መከተላችንን የምናረጋግጠው ዕለት በዕለት መስቀሉን ስንሸክም ነው።

በመጨረሻም፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቸኛ አዳኝ በመሆኑ የጠፋው ዓለም ወንጌልን እንዲሰማ ያስፈልጋል። አንዳንዶች ለመፍታት አስቸጋሪ የሆነውን ይህን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል «ከሞት በኋላ የደኅንነት ሌላ ዕድል» እንዳለ ለማሳየት ይጠቀሙበታል። በእኛ ትርጉም «የታሰሩ መኖሩን» የሚለውን መልእክት ያመለክታል ብለናል። የሞቱ ሰዎችን ነፍስ እንኳ ቢያመለክት፤ ይህ ክፍል ለደኅነታቸው ሌላ መንገድ መኖሩን የሚያሳይ አይደለም። በኖኅ ዘመን ለነበሩት ኃጢአተኞች ብቻ ክርስቶስ መዳንን ከሰጠ፤ ጴጥሮስ ወንጌልን ለበከላቸው ከማለት ፈንታ ለምን የድል ዐዋጅ ዐወጀ አለ? ዕብራውያን 9:27 ከሞት በኋላ የደኅንነት ዕድል እንደማይኖር ግልጽ አድርጎታል። ቤተ ክርስቲያን ለወንጌል ስርጭት ትኩረት መስጠት ያለባትም ለዚህ ነው። ስምተው እምቢ ካሉት በስተቀር ብዙ ሰዎች የመዳንን የምሥራች ሳይሰሙ እየሞቱ ነው። ያመንበት ነገር ወንጌልን ለሌሎች ለማካፈል የማይቀስቅስን ከሆነ፤ ትርጉማቸው በሚያስቸግር የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ባሉን ልዩነቶች ላይ መጨቃጨቁ ምንም ትርጉም የለውም።

ጴጥሮስ አስቸጋሪ ጊዜያቶች ለመመስከር አመቺ ሁኔታዎችን እንደሚፈጥሩ ግልጽ አድርጓል።

እንዲህ ዓይነቱን አጋጣሚ እየተጠቀምንበት ነው?

በቀሪው ዘመናችን

(1ኛ ጴጥሮስ 4:1-11)

በአፍሪካ ኢንላንድ ሚሽን ኮንፍራንስ ላይ በመቶዎቹ የሚቆጠሩ መጋቢዎችን ለማገልገል ከባለቤቱ ጋር ኬንያ ነበርን። በረጅሙ በረራ ብንደክምም በኮንፍራንሱ ላይ መገኘታችን በጣም ስላስደሰተን ፕሮግራሙ እስከሚጀምር ድረስ መታገስ አልቻልንም ነበር።

ትዕግሥት ማጣታችንን ያዩ የኮንፍራንሱ መሪ «አሁን ያላችሁት በአፍሪካ ውስጥ ስለሆነ፤ ማድረግ ያለባችሁ የመጀመሪያው ነገር ሰዓታችሁን አውልቃችሁ መጣል ነው» አሉን።

በኬንያና በዛየር ባገለገልንባቸው ቀጣይ ቀናት የዚያን ሰው ጥበብ የተሞላ ንግግር እውነተኝነት አረጋገጥን። የሚያሳዝነው ግን ወደ አገራችን ስንመለስ በፕሮግራም ቅደም ተከተልና የጊዜ ገደብን ማክበር በሚባል የሰዓት እስራት ውስጥ ተመልሰን ገባን።

ጴጥሮስ ስለ ጊዜ ብዙ የተናገረው ነገር አለ (1:5÷11÷17÷20፤4:2-3፤17፤5:6)። ለጊዜ ያለው ትኩረት በቅርብ ከሚሆነው መሥዋዕትነቱ ጋር ግንኙነት አለው (ዮሐ. 21:15-19፤ 2ኛ ጴጥ. 1:12)። በዘላለማዊነት የሚያምን ሰው ጊዜውን በአግባቡ ይጠቀማል። ኢየሱስ ተመልሶ እንደሚመጣ የምናምን ከሆነ፤ ኢየሱስ ቀድሞ ቢመጣ ወይም እኛ ቀድመን ብንሞት በሚል እምነት በጥንቃቄ ተዘጋጅተን «ቀሪውን ጊዜአችንን» ለዘላለማዊነት እንኖራለን። ደግሞም እንችላለን!

አንድ ክርስቲያን እግዚአብሔር እንደሚፈልገው ዓይነት ሕይወት ሊኖር ከወደደ፤ ሊያዳብራቸው የሚያስፈልጉትን አራት ባሕርያት ጴጥሮስ ገልጾአል።

1. ኃጢአትን ቆርጦ ለመዋጋት ቁርጠኝነት (4:1-3)

ሥዕላዊ መግለጫው የጦር ዕቃውን ለብሶ ለሰልፍ ራሱን ያዘጋጀ ወታደር ነው። አመለካከታችን የጦር ዕቃችን ነው። አመለካከታችን ፍጻሜያችንን ይወስናል። የተሳሳተና ደካማ አመለካከት ሽንፈትን ያመጣል። አንድ አማኝ ትክክለኛ ሕይወት እንዲኖረው ከፈለገ አመለካከቱም መስተካከል አለበት።

ከንደኛዬ ጋር በምሳ ሰዓት ከአንድ ምግብ ቤት ውስጥ ተገናኘን። ደብዛዛ መብራት ካለባቸው ቦታዎች አንዱ በመሆኑ ጠረጴዛህን እንኳን ፈልገህ ለማግኘት ባለመብራት የማዕድን ቆፋሪ ቆብ ያስፈልግሃል።

የምግብ ዝርዝሩን ያየነው ከተቀመጥን ከብዙ ደቂቃዎች በኋላ ነበር። ለጓደኛዬ ጽሑፉን በማንበቤ መገረሜን ስነግረው «ልክ ነህ ከጨለማ ጋር ለመላመድ ጊዜ አይፈጅም» አለኝ።

በዚያ ዓረፍተ ነገር ውስጥ ለክርስቲያን ከኃጢአት ጋር መለማመድ ቀላል ነው የሚል የስብከት ርእስ አለ። ኃጢአትን የመጥላትና የመቃወም አመለካከት ከሌለን ሳይታወቅን ቀስ በቀስ ተዘፍቀንበት ልንገኝ እንችላለን። ቀሪውን ዘመናችንን የሚያበላሽ አንድ ነገር ቢኖር ኃጢአት ነው። በኃጢአት የሚኖር ክርስቲያን በሰይጣን እጅ ውስጥ ያለ አደገኛ መሣሪያ ነው። ጴጥሮስ ኃጢአትን ከሕይወታችን መቃወም እንዳለብን ሊያስረዱ የሚችሉ በርካታ ምክንያቶችን አቅርቦልናል።

ሀ. ኃጢአት በኢየሱስ ላይ ያመጣውን ነገር አሰቡ (4:1)። ኢየሱስ በኃጢአት ምክንያት መከራን ተቀበለ (2:21፤ 3:18)። ኢየሱስ ክርስቶስ መከራ ተቀብሎ እንዲሞት ምክንያት በሆነው ኃጢአት እንዴት እንደሰታለን? ልጅህ በጨካኝ ተወግቶ የተገደለበትን ጩቤ በመስተዋት ውስጥ ፊት ለፊትህ ታስቀምጠዋለህ? አይመስለኝም። እንዲያውም ያንን ጩቤ ደግመህ ማየት አትፈልግም።

ጌታችን ኃጢአትን ለመዋጋትና ለዘለዓለም ድል ለመንሣት ወደ ምድር መጣ። የአለማወቅን ኃጢአት እውነትን በማስተማርና በሰዎች ፊት ያንኑ እውነት በመኖር፤ ኃጢአት ያስከተለውን እርግጥን በፍቅሩና በምሕረቱ፤ የሞትን መውጊያ ኃጢአትን ደግሞ በመስቀል ላይ በመሞቱ ሽሯቸዋል። ለኃጢአተኞች የሚራራ ልብ ያለው ቢሆንም፤ ኃጢአትን ለመቃወም ግን የታጠቀ ቆራጥ ነበር።

የሕይወታችን ግብ («ከኃጢአት መታቀብ») ነው። በእርግጥ ጌታ እስኪመለስ ወይም እኛ ወደ እርሱ እስከምንሄድ ድረስ ወደዚህ ግብ አንደርስም፤ ይሁን እንጂ ለመድረስ መጋደል አይገባንም ማለት ግን አይደለም (1ኛ ዮሐ. 2:28-3:9)። ጴጥሮስ መከራ በራሱ አንድን ሰው ኃጢአት እንዳይሠራ ያደርገዋል አላለም። የግብፁ ፈርዖን በታላላቅ መቅሰፍቶች መካከል ቢያልፍም በእልክኝነት ኃጢአት መሥራቱን አላቆመም። እግዚአብሔርን የሚራገሙና በሥቃያቸው ምክንያት ከመጠን በላይ መከራ የሚቀበሉ ሰዎች አጋጥመውናል።

መከራና የክርስቶስ በሕይወታችን መኖር ተዳምረው በኃጢአት ላይ ድልን ይሰጡናል። በዚህ ክፍል ውስጥ ያለው ጭብጥ በሮሜ 6 ላይ ካለው በመከራውና በሞቱ ክርስቶስን ከመሰልን በኃጢአት ላይ የተገኘውን ድልም ተካፋዮች ነን ከሚለው አሳብ ጋር ይስማማል። ለእግዚአብሔር ስንገዛ፤ ክርስቶስ ኃጢአትን ለመቃወም የነበረውን

ዓይነት ቆራጥ ባሕርይ ቢኖረን፤ አሮጌውን ሕይወት ድል ነሥተን አዲሱን ሕይወት እንገልጣለን።

ለ. በእግዚአብሔር ፈቃድ ደስ ይበላችሁ (4:2)። እዚህ ቦታ ላይ ያለው ንጽጽር በሰውና በእግዚአብሔር ፈቃድ መካከል ነው። ከድሮ ጀምሮ ጓደኞቻችን የነበሩ ሰዎች በሕይወታችን ያለውን ለውጥ ስለማይረዱት ቀድሞ ያስደስተን ወደነበረው «የዓመፅ አረንጓዴ» እንድንመለስ ይፈልጋሉ። የእግዚአብሔርን ፈቃድ የምናደርግ ከሆነ፤ «ቀሪውን ጊዜያችንን» የሚጠቅምና ዘለቄታ ያለውን ነገር ለመሥራት እንጠቀምበታለን። ነገር ግን በዙሪያችን ላለው ዓለም ፈቃድ ብንገዛ «ቀሪው ዘመናችን» ከንቱ ሆኖ በጌታችን ፊት ስንቆምም እናፍራለን።

ስለዚህ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሻለናል! የእግዚአብሔር ፈቃድ አብ በእኛ ላይ የጫነብን ሸክም ሳይሆን ሁሉን ሸክም ቀላል የሚያደርግ መለኮታዊ ደስታና ችሎታ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ ከልቡ ስለሚወጣ የፍቅሩ መግለጫ ነው [መዝ. (33):11]። ምን እንደሚያደርግ ባይገባንም በጎውን ነገር እንደሚያደርግልን ግን እናውቃለን። በእያንዳንዱ ነገር ላይ በሚሰጥ ማብራሪያ ሳይሆን፤ እግዚአብሔር በሰጠን የተስፋ ቃል ኪዳን እንኖራለን።

ሐ. ክርስቶስን የግል አዳኞችሁ አድርጋችሁ ከመቀበላችሁ በፊት የነበራችሁን ሕይወት አሰቡ (4:3)። ያለፈ ሕይወትን መለስ ብሎ ማየት ስሕተት የሚሆንበት ጊዜ አለ። ምክንያቱም ሰይጣን እነዚያን ትዝታዎች ተጠቅሞ ተስፋ ሊያስቆርጣችሁ ስለሚችል ነው። እግዚአብሔር እስራኤላውያንን በግብፅ ባርያ እንደነበሩ እንዲያስተውሉ ግድ ይላቸዋል (ዘዳ. 5:15)። ጳውሎስ አማኞችን ያሳድድ እንደነበር ሲያስታውስ (1ኛ ጢሞ. 1:12)፤ ለክርስቶስ የበለጠ እንዲሠራ ያበረታታው ነበር። አንዳንድ ጊዜ ተጭኖን የነበረውን የኃጢአት ቀንበር ዘንግተን በኃጢአት ያገኘነውን አላፊ ደስታ እናስታውሳለን።

«የአሕዛብ ፈቃድ» ማለት «ያልዳነው ዓለም ፈቃድ» ማለት ነው (1ኛ ጴጥ. 2:12)። ኃጢአተኞች ይህንን ዓለም ይመስላሉ (ሮሜ 12:2፤ ኤፌ. 3:1-3)። «መዳራትና የሥጋ ምኞት» ወሲብን ብቻ ሳይሆን፤ ማንኛውንም ዓይነት ክፉ ምኞት ያመለክታል። «በስካር፣ በዘፈንና ያለ ልክ በመጠጣት» የሚለው፤ አሕዛብ ጣዖት ሲያመልኩ እየጨፈሩና በወይን እየሰከሩ ነውረኛ ነገርን በማድረግ የሚያሳልፉትን ሕይወት ለማመልከት ነው። ይህ ግን በሙሴ ሕግ የተከለከለ ቢሆንም በድብቅ አብዛኛውን ጊዜ ይፈጽሙ ነበር።

ከመለወጣችን በፊት እንደዚህ ዓይነት ኃጢአቶችን አላደረግንም ይሆናል። ነገር ግን እኛ የፈጸምነው ኃጢአትም ክርስቶስን ወደ

መስቀል ለማምጣት አስተዋጽኦ አለው። ወደዚህ የኃጢአት ኑሮ መመለስ ምንኛ ሞኝነት ነው!

2. ለሚጠፉት የሚኖረን ትዕግሥት የተሞላ አስተሳሰብ (4:4-6)

ያልዳኑ ሰዎች ጓደኞቻቸው የእግዚአብሔር ልጆች ሲሆኑ በሕይወታቸው የሚታየውን ድንገተኛ ለውጥ አይገነዘቡትም። ሰዎች አካላቸውን፣ ቤተሰቦቻቸውንና ሕይወታቸውን ከአንዱ ኃጢአት ወደ ሌላው በመፋነን ሲያጠፉትና ሲያበላሹት እንግዳ ነገር አይሆንባቸውም። ነገር ግን ሰካራው ጭምት ሲሆን፣ ኃጢአተኛው በቅድስና ሲመላለስ፣ ቤተሰቦቹ አበደ ይሉታል። ፊስጦስም ጳውሎስን «አብደሃል እኮ!» ብሎታል (የሐዋ. ሥራ 26:24)። ሰዎች ስለ ጌታችንም እንደዚሁ አስበው ነበር (ማር. 3:21)።

ባላመኑ ሰዎች አኗኗር ባንስማማም፣ በኃጢአታቸውም ባንተባበርም፣ ለጠፉት ሰዎች ትዕግሥትን ማሳየት ግን ይገባል። ምክንያቱም ያልዳኑ ሰዎች ለመንፈሳዊ እውነታ የታወሩ (2ኛ ቆሮ. 4:3-4) እና ለመንፈሳዊ ደስታም የሞቱ (ኤፌ. 2:1) ስለሆኑ ነው። በእርግጥ ለእነርሱ የሚያስፈልገው እውነት በእኛ ዘንድ ስላለ ከእኛ ጋር ያላቸው ግንኙነት ይጠቅማቸዋል። ጓደኞቻችን በሚቃወሙን ጊዜ ለምስክርነት በር ይከፍቱልናል (1ኛ ጴጥ. 3:15)።

ያልዳኑት ሰዎች በእኛ ላይ ሊፈርዱ ይችላሉ። እግዚአብሔር ደግሞ አንድ ቀን በእነርሱ ላይ ይፈርዳል። ከምንከራከራቸው ይልቅ፣ ልንጸልይላቸው ይገባል፤ ምክንያቱም የመጨረሻው ፍርድ በእግዚአብሔር እጅ መሆኑን ስለምናውቅ ነው። እንደዚህ ዓይነቱ አሳብ ደግሞ በኢየሱስም ሆነ በጳውሎስ ዘንድ የነበረ ነው (1ኛ ጴጥ. 2:23፤ 2ኛ ጢሞ. 4:6-8)።

ቁጥር 6ን መከራን መቀበል ከሚለው ጭብጥ ለይተን መተርጎም የለብንም። ያለበለዚያ ከሞት በኋላ ሌላ የመዳን ዕድል አለ ወደሚል አስተሳሰብ ይመራናል። ጴጥሮስ በእምነታቸው ምክንያት መሥዋዕት የሆኑትን ክርስቲያኖች ለአንባቢዎቹ ያስታውሳቸዋል። እነዚህ ሰዎች በሐሰት ቢፈረድባቸውም አሁን ግን ትክክለኛ ፍርዳቸውን በእግዚአብሔር ፊት ተቀብለዋል። «ለሙታን ደግሞ ተሰብኮላቸው ነበር» የሚለው ጴጥሮስ በሚጽፍበት ወቅት ስለሞቱት ለማመልከት ነው። ወንጌል የሚሰበከው ለሕያዋን ብቻ ነው። ምክንያቱም ከሞት በኋላ የደኅንነት ዕድል የለም (ዕብ. 9:27)።

ያላመኑ ጓደኞቻችን በእኛ ላይ ክፉ ሊናገሩብን እና ሊቃወሙን ይችላሉ፤ የመጨረሻው ፈራጅ ግን እግዚአብሔር ነው። በስደት ውስጥ ሕይወታችን ልትሠዋ ብትችሉም፤ እግዚአብሔር ግን ያከብረናል፤ ይሸልመናልም። ስለዚህ መፍራት የሚገባን እግዚአብሔርን እንጂ ሰውን አይደለም (1ኛ ጴጥ. 3፡13-17፤ ማቴ. 10፡24-33)። ዛሬ በሥጋ ላለን በሰዎች መለኪያ ይፈረድብናል። አንድ ቀን ከጌታ ጋር በምንሆንበት ጊዜ ግን፤ እውነተኛውን እና የመጨረሻውን ፍርድ እንቀበላለን።

3. ክርስቶስን የመጠበቅ ሕይወት (4፡7)

የጥንት ክርስቲያኖች ኢየሱስ ክርስቶስ በእኛ ዘመን ይመጣል ብለው ይጠባበቁ ነበር (ሮሜ 13፡12፤ 1ኛ ዮሐ. 2፡18)። እነርሱ በጠበቁበት ጊዜ ባይመለስም የመምጣቱ ተስፋ ግን አልተሻረም (2ኛ ጴጥ. 3፤ ራእ. 22፡20)። ስለ ጌታ መመለስ የሚናገሩት ትንቢታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች የተለያዩ ትርጉሞችን ቢሰጡንም ሁላችንም ጌታን በመጠበቅ ልንኖር ይገባል። አንድ ቀን ጌታችንን ፊት ለፊት እናየዋለን፤ በፊቱም እንቆማለን። ዛሬ የምንኖረው ኑሮና የምናገለግለው አገልግሎት ሽልማታችንን ይወስነዋል።

ጌታን መጠበቃችን ግን ሰነፍ አላሟዎች ወይም ወግ አጥባቂዎች ሊያደርገን አይገባም (2ኛ ተሰ. 3፡6)። ጴጥሮስ የጌታን መመለስ በሚመለከት ሚዛናዊ የሆነ ግንዛቤ እንዲኖራቸው ለአንባቢዎቹ አሥር ትእዛዛት ሰጥቷቸዋል።

1. እንደ ባለ አእምሮ አስቡ- ቁ. 7
2. ትጻልዩ ዘንድ በመጠን ኑሩ- ቁ. 7
3. አጥብቃችሁ ተዋደዱ- ቁ. 8
4. እንግዳ ተቀበሉ- ቁ. 9
5. በጸጋ እርስ በርሳችሁ አገልግሉ- ቁ. 10-11
6. ድንቅ ነገር እንደመጣችሁ አትደነቁ- ቁ. 12
7. ደስ ይበላችሁ- ቁ. 13
8. አትፍሩ- ቁ. 15-16
9. እግዚአብሔርን አክብሩ- ቁ. 16-18
10. ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አደራ ስጡ- ቁ. 19

«እንደ ባለ አእምሮ አስቡ» የሚለው ቃል «የተረጋጋና ግልጽ አእምሮ» ይኑራችሁ ማለቱ ነው። ሚዛናዊ ወዳልሆነ ሕይወትና አገልግሎት ስለሚመራ ስለ ትንቢት የተሳሳተ አስተሳሰብ እንዳይኖራቸው ያስጠነቅቃል። አልፎ አልፎ እንደምንሰማው አንዳንድ ቅን ሰዎች ሚዛናቸውን የሚስቱት በትንቢት ላይ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ያልሆነ አትኩሮት በመስጠታቸውና በተሳሳተ መንገድ በመተርጎማቸው ነው። የክርስቶስን የመመለሻ ቀን የሚወስኑ፤ በራዕይ 13 ያለውን የአውሬ ስም እንደሚያውቁ የሚናገሩ አሉ። ምንም እንኳን ጌታ በዚህ ጉዳይ ላይ ማስጠንቀቂያ ቢሰጥም (ማቴ. 25:13፤ ዮሐ. ሥራ 1:6-8)፤ በቤተ መጻሕፍቱ ውስጥ በእግዚአብሔር ሰዎች የተጻፉ፤ ስለ ጌታ መመለስ ብዙ ነገርን ያካተቱ ግን ተፈጻሚነትን ባለማግኘታቸው ጸሐፊዎቻቸውን ያሳፈሩ መጻሕፍት አሉኝ።

«እንደ ባለ አእምሮ» የማሰብ ተቃራኒው «ልቅነትና እብደት» ነው። ጭምት አእምሮ ያለው ሰው በትምህርት ነፋስ አይገፋም፤ ሕይወቱን በዕቅድ ይመራል። ራሱን ይገዛል፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊውን ትምህርትና የሕይወትን እውነታ መመዘን ይችላል።

ራስን መግዛት የሚለው ቃል በመልእክቶች ውስጥ ብዙ ጊዜ ተጠቅሷል። ራስን መግዛት የመጋቢም ሆነ የቤተ ክርስቲያን አባላት የሕይወት መመዘኛ ነው (1ኛ ጢሞ. 3:2፤ ቲቶ 2:1-6)። ራስን መግዛት በሌለበት ዓለም ውስጥ ቤተ ክርስቲያን በጭምትነት ልትኖር ይገባል።

አገልግሎት በጀመርኩበት አካባቢ ስለ ጌታ መመለስ በሚተነብየው ክፍል ላይ ሰበኩኝ። ከዚያ ጊዜ ጀምሮ ያ ስብከት በፋይል ውስጥ ተቀምጦ ይኖራል (አንዳንድ ጊዜ ራሴን ለማዋረድና ትሑት ለማድረግ ስል ብቻ ገልጼዎ አየዋለሁ)። ያኔ ይህንን መልእክት ስሰብክ አንድ መጋቢ ጓደኛዬ ከፕሮግራም በኋላ ወደ እኔ መጣና «ወንድሜ፤ የጌታ ኢየሱስን መመለስ የሚያቅደው ኮሚቴ አባል መሆን አለብህ!» አለኝ። እርሱ ሊል የፈለገው ነገር ገብቶኛል። ቀጥሎም ረጋ ብሎ ነገሩን ጠበቅ በማድረግ «እኔ ግን ከዚህ ኮሚቴ ወጥቼ አቀባበል በሚያደርግ ኮሚቴ ውስጥ ገብቻለሁ» አለኝ።

ይህንን ስል ትንቢቶችን ማጥናት የለብንም፤ ከዚያም የተረጎምነውን ለሌሎች ለማካፈል መፍራት አለብን ማለቴ ሳይሆን፤ ትንቢትን በተሳሳተ መንገድ በመረዳት ሚዛን በሚያሳጣ ትምህርት ሕይወታችን እንዳይጎዳ ማለቴ ነው። የትንቢት መጻሕፍትን በሕይወታችን ገቢራዊ የምናደርግባቸው መንገዶች አሉ። ጴጥሮስ በተስፋ ስለመቆየት እና ለእግዚአብሔር ክብር ስለ መኖር አጽንዖት መስጠቱ፤ እኛም

በታማኝነት ጌታ እንድንሠራው የሰጠንን ሥራ እየሠራን እንድንጠብቀው ያበረታታናል (ሉቃስ 12:31-48)።

«ቀሪውን ዘመናችሁን» በሚገባ መጠቀም ከፈለጋችሁ፤ የኢየሱስ ክርስቶስን መመለስ በሚያሳስብ ብርሃን ውስጥ ሁሉም ክርስቲያን ጌታ በምን ዓይነት ሁኔታ ይመለሳል በሚለው ጉዳይ ላይ ላይስማማ ይችላል። ጌታን እንዴት እንጠባበቅ በሚለው ግን እንስማማለን። በእነዚህ ጥቅሶች ስላሉት ገቢራዊ ትርጉሞች ሁላችንም በጌታ ፊት እንቆማለን! (ሮሜ 14:10-23፤ 2ኛ ቆሮ. 5:1-21)።

ጭምቶች ከሆንን ለመጸለይ እንነቃለን። ግራ የተጋባ የጸሎት ሕይወት ያለው ሰው አእምሮውም ግራ የተጋባ ነው። ዶክተር ኬኔት ውስት ለትርጉማቸው የሁለቱን ግንኙነት «ራሳችሁን በጸሎት ለመስጠት አእምሮአችሁን ሰብስባችሁ በጸጥታ ቅረቡ» በማለት ገልጸውታል። «መንቃት» የማንቀላፋትና የመስከር ተቃራኒ ነው (1ኛ ተሰ. 5:6-8)። ይህ ማስጠንቀቂያ ለጴጥሮስ የተለየ ትርጉም ይሰጠዋል፤ ምክንያቱም «በጸሎት መትጋት» በነበረበት ወቅት አንቀላፍቶ ነበርና (ማር. 14:37-40)።

በአዲስ ኪዳን «ትጉና ጸልዩ» የሚለውን ሐረግ ደጋግመን እናገኘዋለን (ማር. 13:33፤ 14:38፤ ኤፌ. 6:18፤ ቆላ. 4:2)። ትርጉሙም በጸሎት የነቃን፤ እንዲሁም በጸሎት የተገዛን እንሁን ማለት ነው። በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ በስንፍናና በዘፈቀደ የሚደረግ የድግምት ጸሎት ቦታ የለውም። በነህምያ ጊዜ እንደነበሩት ሠራተኞች የነቃንና የተጋን ልንሆን ይገባል (ነህምያ 4:9)።

የክርስቶስን መመለስ ስንጠባበቅ፤ ሚዛናዊና የነቃ አእምሮ እንዲሁም ትጉ የጸሎት ሕይወት ይኑረን። ለክርስቶስ መመለስ አስተምህሮ ያለን መስጠት የሚመዘነው፤ ምልክቶችን በመለየትና በዚህ ቀን ወይም በዚያ ቀን ይመጣል እያልን የጊዜ ሰሌዳ በማውጣት ሳይሆን በተስተካከለ አስተሳሰባችንና የጸሎት ሕይወታችን ነው። አስተሳሰባችንና ጸሎታችን ትክክል ከሆነ ኑሮአችንም ትክክል ይሆናል።

4. ስለ ቅዱሳን በትጋት ማሰብ (4:8-11)

የክርስቶስን ዳግም መመለስ ስንጠባበቅ፤ ስለ ሌሎች በማሰብ ከቅዱሳን ጋር እንደሚገባ ልንኖር ያስፈልጋል። ፍቅር ለክርስቲያኖች እጅግ አስፈላጊ ነገር ነው። «ከሁሉም ነገር በላይ» ፍቅር የክርስቲያን መለያ ዓርማው ነው (ዮሐ. 13:34-35)። በተለይ በመከራና በስደት ጊዜ ክርስቲያኖች በፍቅር የልብ አንድነት ሊኖራቸው ይገባል።

ይህ ፍቅር በትጋት ሊገለጥ ይገባል። የክርስቶስ ፍቅር አንድ ሯጭ ለማሸነፍ በጉጉት ችሎታውን ለማሻሻል እንደሚጥር ሁሉ እኛም በጥረታችን የምናሳድገው ነገር ነው። በትጋት ሊሆን ይገባል። ክርስቲያናዊ ፍቅር ማለት ስሜት ብቻ ሳይሆን፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድን የማስገዛት ጉዳይ ነው። እግዚአብሔር ለእኛ እንደሚያደርግልን ሁሉ፤ ለሌሎች ማድረግና ለቃሉ መታዘዝ ማለት ነው። በዚህም የምንጠላቸውን ሰዎች እንኳን ማፍቀር እንችላለን።

ክርስቲያናዊ ፍቅር ይቅር ባይ ነው። ጴጥሮስ «ጥል ክርክርን ታስነሣለች፤ ፍቅር ግን ኃጢአትን ሁሉ ትከድናለች» የሚለውን ከምሳሌ 10:12 ጠቅሶታል። ይህ ጥቅስ በቀጥታም ባይሆን በያዕ. 5:20 ና በ1ኛ ቆሮ. 13:4፤7 ተመልክቷል። ክርስቲያን ኃጢአትን ምንም ጉዳት እንደማያመጣ አይቆጥረውም። አንድን ሰው ከወደደው ኃጢአት እያደረገ እርሱንና ሌሎችን ሊጎዳ ማየት ያሳዝነናል። ፍቅር የኃጢአትን ብዛት የሚሸፍነው የዚያን ሰው በደል ለሌሎች ባለማዳረስ ነው። ጥል ባለበት በዚያ ግን ሐሜት አለ፤ ሐሜት ደግሞ የጠላቱን ክብር የሚያዋርድ ነገር ነው (ምሳሌ 11:13፤ 17:9፤ 1ኛ ጴጥ. 2:1)። አንዳንድ ጊዜ ሰዎችን ስናማ «አውቀኸው በደንብ እንድትጸልይለት ብዬ ነው» በማለት መንፈሳዊ ለማድረግ እንሞክራለን።

ማንም ሰው ከእግዚአብሔር ፊት ኃጢአቱን መሰወር አይችልም። ሆኖም አማኞች የወንድሞቻቸውን ኃጢአት ቢያንስ በማያምኑት ፊት መሸፈን ይገባቸዋል። የማያምኑት መልካም ሠርተን የሚያሳድዱን ከሆነ፤ ክርስቲያኖች መጥፎ እንደሚሠሩና እንደሚናገሩ ካወቁማ (1ኛ ጴጥ. 2:19-20፤3:14)እንዴት ያደርጉን ይሆን!

ዘፍጥረት 9:18-27 ስለዚህ ጉዳይ ግሩም የሆነ ሥዕላዊ መግለጫ ያለው መመሪያ ይሰጠናል። ኖኅ ሰክሮ ራሱን በገለጠ ጊዜ፤ አንደኛው ልጅ የአባቱን ኃፍረት አይቶ ለወንድሞቹ ነገረ። ሁለቱ የካም ወንድሞች ግን በፍቅር ተጠንቅቀው የአባታቸውን ኃፍረት ሸፈኑ። የወንድሞቻችንን ኃፍረት መሸፈን ከባድ አይደለም። ኢየሱስ ክርስቶስ የሞተው ከኃጢአታችን ሊያጠራን አይደለም እንዴ!

ክርስቲያናዊ ፍቅር የሚተጋና ይቅር የሚል ብቻ ሳይሆን፤ በተግባርም የሚገለጽ ሊሆን ይገባል። ያለንን በደግነት በማካፈል ያለማጉረምረም እንግዶችን በመቀበል፤ በጾጋችን አንዳችን ሌሎችን በማገልገል ልንገልጸው ይገባል። በጥንት ዘመን የእንግዶች ማረፊያ (ሆቴሎች) ቁጥር አነስተኛ ስለነበረና ክፍያውም ከድሃ ክርስቲያኖች አቅም በላይ ስለነበር፤ በተለይም በስደት ምክንያት መጠጊያ

ያሚያጡትን ክርስቲያኖች መርዳትና ማበረታታት በጣም አስፈላጊ ነበር።

እንግዳን መቀበል በቅዱሳት መጻሕፍት የተሰጠ ትእዛዝ ሲሆን፤ ሰዎችም በተግባር ላይ ሲያውሉት ኖረዋል (ዘጸ. 22:21፤ ዘዳ. 14:28-29)። ሰዎች ኢየሱስንና ሐዋርያትንም በእንግድነት ተቀብለዋቸዋል (የሐዋ. ሥራ. 28:7፤ ፊልሞ. 22)። እንግዳ ተቀባይነት እግዚአብሔር እኛን የመቀበሉ ነጸብራቅ ነው (ሉቃስ 14:16)። በተለይ ክርስቲያን መሪዎች «እንግዳ ተቀባይ» ሊሆኑ ይገባል (1ኛ ጢሞ. 3:2፤ ቲቶ 1:8)።

አብርሃም ሦስት እንግዶችን ሲቀበል ጌታንና ሁለት መላእክትን ተቀብሏል (ዘፍ. 18፤ ዕብ. 13:2)። ቤታችንን ለእግዚአብሔር ሰዎች ስንከፍትላቸው እውነትን አከበርን ማለት ነው (3ኛ ዮሐ. 5-8)። ለሌሎች በራችንን የምንከፍተው መልሰው በእንግድነት እንዲቀበሉን በማሰብ ሳይሆን፤ እግዚአብሔርን ለማክበር ስንል መሆን አለበት (ሉቃስ 14:12-14)።

እየተዘዋወርኩ ሳገለግል አብዛኛውን ጊዜ በክርስቲያኖች ቤት በማረፍ እጽናናለሁ። የቅዱሳንን በጎነት አንዳንድ ጊዜም በመሥዋዕትነት ያላቸውን በማካፈላቸው እደነቃለሁ። እኔና ባለቤቴ በተለያዩ አገሮች ብዙ ወዳጆች አሉን። እኛና ልጆቻችንም ደግሞ እንግዳ በመቀበላችን ተባርከናል።

በመጨረሻም፤ የክርስቲያን ፍቅር በአገልግሎት መገለጥ እንዳለበት እናያለን። እያንዳንዱ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር ክብርና ለቤተ ክርስቲያን ጥቅም ሊያውለው የሚገባ ቢያንስ አንድ የጸጋ ስጦታ ይኖረዋል (ሮሜ 12:1-13፤ ኤፌ. 4:1-16፤ 1ኛ ቆሮ. 12)። እኛ ባለ አደራዎች ነን። እግዚአብሔር ደግሞ ይህንን የባለአደራነት ጸጋ በውስጣችን ያስቀመጠው ቤተ ክርስቲያንን እንድንጠቅም ነው። ሌላው ቀርቶ ጸጋችንን የምናሳድግበትን እና ቤተ ክርስቲያንን በታማኝነት የምናገለግልበትን መንፈሳዊ ችሎታ ይሰጠናል።

የንግግርም ሆነ የአገልግሎት ስጦታዎች ለቤተ ክርስቲያን ይጠቅሟታል። ሁሉም ሰው የክርስቶስ ምስክር ቢሆንም፤ ሁሉም ሰው ግን አስተማሪ ወይም ሰባኪ አይደለም። ሌሎች ደግሞ «ከመጋረጃ ጀርባ» ሆነው በአደባባይ የሚካሄደውን አገልግሎት የሚደግፉ አሉ። መንፈሳዊ ስጦታዎችን፤ የምናገለግልበትን ስጦታ፤ ችሎታ፤ ስጦታችንን የምናገልጥበትን ሁኔታ የሚሰጠው እግዚአብሔር ስለሆነ፤ ክብሩን ሁሉ ሊወስድ ይገባል።

በ1ኛ ጴጥ. 4:11 ላይ «የእግዚአብሔር ቃል» የሚለው፥ ሰባኪ ወይም አስተማሪ የሚናገረው ሁሉ የእግዚአብሔር እውነት ነው ማለት አይደለም። ምክንያቱም በሰው ንግግር መሐል ስሕተት ሊኖር ስለሚችል ነው። በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል የመናገር ስጦታ ያላቸው ነቢያት ነበሩ። ዛሬ ግን የእግዚአብሔር ቃል ተሟልቶ ቀርቦልናል። ስለዚህ የዚህ ዓይነቱ ስጦታ የለም። የእግዚአብሔርን ቃል የሚያካፍል ማንም ቢሆን ምን እና እንዴት እንደሚናገር መጠንቀቅ አለበት። ትምህርት ሁሉ ከተጻፈው የእግዚአብሔር ቃል ጋር መስማማት አለበት።

በዚህ ምዕራፍ መጀመሪያ ላይ እንደገለጽኩት ከአፍሪካ ወደ አገራችን ስንመለስ እንግሊዝ አገር ባጋጠመን ጭጋግ ምክንያት በረራውን መቀጠል ስላልቻልን፥ በለንደን ለመዘግየት ተገደድን። ለንደን ከምወዳቸው ቦታዎች አንዱ ናት። ስለዚህ በመዘግየታችን ብዙም ስሜቴ አልተጎዳም። ይልቁንስ በመዘግየታችን ከእኛ ጋር ይጓዙ ለነበሩ ባለትዳሮች የለንደንን ከተማና ብዙ አስደሳች ቦታዎቿን ለማስጎብኘት ዕድል አገኘን። በአንድ ቀን ያችን ውብ ከተማ ለማሳየት መሞከራችን አያስገርምም!

እኛ በተሰጠን ጊዜ በሚገባ መጠቀም ነበረብን፥ እናም ተጠቀምንበት። ባልንጀራዎቻችን በዚያች ከተማ ውስጥ የሚገኙትን ብዙ አስደሳች ቦታዎች ተመለከቱ።

«ቀሪው ዘመናችሁ» ምን ያህል ነው? ይህንን የሚያውቀው እግዚአብሔር ብቻ ነው።

አታባክኑት! ቀሪ ዘመናችሁን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም አውሉት።